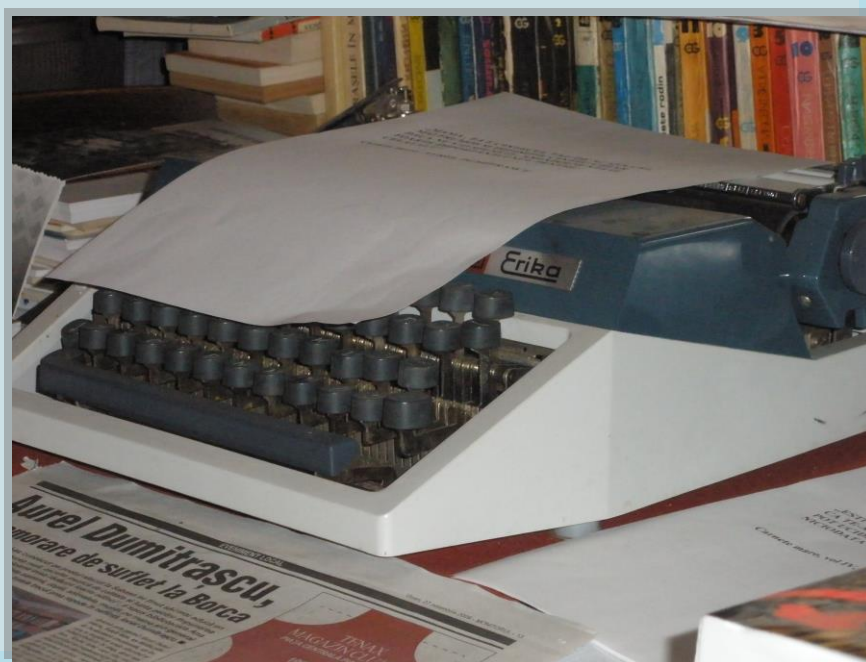

BIBLIOTECA DIN NORD

Revista Liceului „Mihail Sadoveanu”
și a Fundației “Scriitor Aurel Dumitrașcu” Borca, Neamț

EDITIA DE IARNA, 2022

Din sumar:

- ◆ **EDITORIAL:** Crăciunul în trei ipostaze
- ◆ **PLEDOARIE PENTRU LECTURA:** Daniel Corbu
- ◆ **NOI, DESPRE NOI:** Ziua cititului împreună
- ◆ **ESEU:** Ești perfecționist?
- ◆ **Eveniment:** Lansare de carte – Monografia comunei Borca
- ◆ **MONOGRAFIE:** Casa parohială Sabasa

ISSN 2601 – 5110

ISSN–L 2601 - 5110

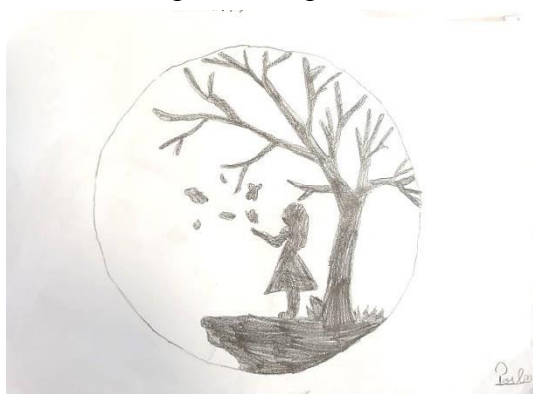
EDITORIAL

Crăciunul în trei ipostaze

Pentru mine Crăciunul era când mă uitam pe gaura cheii și mi se părea că Moș Crăciun îmi împodobeste bradul. Vedeam chiar mai mulți moși, care se călcau pe picioare prin cameră. De ce nu intram în acea cameră? Pentru că mama îmi interzicea cu desăvârșire să deschid ușa.

Adormeam, obosită de atâta stat la pândă, iar dimineața găseam bradul împodobit cu nuci învelite în staniol și ghirlande care prea semănau cu cele făcute de mine la ora de lucru manual, cu artificii și lumânări frumos colorate. Era sărăcuț bradul, dar mie îmi plăcea și așa. În ajun de Crăciun ne duceam grupuri de copii să colindăm vecinii „Astăzi s-a născut Hristos; Mesia chip luminos; Lăudați și cântați; Și vă bucurați”. Unii colindau tot satul, întorcându-se pe la casele lor la cele mai târzii ore. Erau arătați cu degetul cei care încuiau ușa și nu primeau colindători, că mai erau și astfel de oameni. Primeam, după ce colindam, nuci, mere, colaci, uneori și 25 de bani. Cu două monede de 25 de bani se putea cumpăra o ciocolată mică și delicioasă „Puișor”.

Mă întorceam acasă ținând bine buzunarul cu fure copiii mai mari știam...În prima zi de neapărat în familie, cu atâta destindere, că nu de la masă. Părinții bune, cântau „O , ce spune că m-am născut era plină cu de toate:

cu buzele vinete de frig, mâna dreaptă, să nu-mi puținii bănuți. Știam eu ce Crăciun, prânzul se lua bucurie și vorbă bună. Era ne mai venea să ne ridicăm noștri, având voci foarte veste minunată!”. Pot cu această colindă. Masa excepționalul cozonac al

bunicii, turta dulce a mamei, bucatele tradiționale din carne de porc, pregătite fără cusur de cheftata. Erau anii '60, în plin război rece, când la radio nici nu se amintea de Nașterea Domnului.

Televizor nu aveam și nici nu ne trebuia. Atmosfera relaxată și bucuria din casă țineau loc de toate transmisiunile media. Oare de câte feluri poate fi bucuria, dacă nu am reîntâlnit-o pe cea de atunci? Tinerețea mi-am petrecut-o într-un București fără căldură, cu lumina care se stingea la ora 22. De Crăciun, pentru că nu se prea găsea mâncare în acei ani '80, în „epoca de aur”, ne așezam la masă cu macaroane vanilate, friptură de salam de soia și ciorbă de cartofi. Pe perdele agățam câteva globuri și crenguțe de vâsc. Bradul de Crăciun devenise pomul de iarnă, iar Moș Crăciun se transformase în Moș Gerilă. Pe strada noastră, a Panslelor, nu colinda nimeni. Cui îi ardea să bâjbâie prin întuneric? Colindele oficiale erau „O, brad frumos!”, colind german și „Moș Crăciun cu plete dalbe”. Ascultam radio „Europa liberă”, cu bruiajul de rigoare. De acolo am aflat într-o seară cum era împodobit Parisul de Crăciun, câte lumini multicolore erau peste tot, cum stătea lumea uimită să privească vitrinele în care se desfășurau scenele Nașterii pruncului sfânt și aveam regretul că nu se întâmplă și la noi așa. În România era rău, urât și fără ieșire, dar Iisus era mai prezent în inimile noastre ,dându-ne speranță, ca o promisiune de salvare.

Și a venit și promisiunea de salvare. 20 decembrie 1989, zi însângerată, dar cu planuri optimiste, de viitor. Dictatorul fugise, viitorul era al nostru. „Vom muri și vom fi liberi”, strigătul a mii de tineri care-și vedeau viitorul așa cum l-au visat, a fost o iluzie spulberată.

În secolul al XXI-lea avem lumină, căldură, podoabe de Crăciun. Cumpărăm în neștire, aruncăm în neștire, nu înțelegem spiritul Crăciunului. Iisus s-a născut în ieslea din Betleem ca să moară pentru noi, dar acesta e un fapt divers. Alergăm, nu avem timp, suntem nemulțumiți și deprimați. Fără consumerism și fără gadgeturi am fi niște ființe goale pe dinăuntru. Măcar să redobândim capacitatea de a ne bucura. Și să ne reamintim ce este Crăciunul pentru întreaga lume.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

EMINESCIANA

În ochii mei de adolescent, Mihai Eminescu, mare poet român, reprezentant demn al romantismului, reprezintă un Brâncuși, doar că a poeziei, un creator al liricii cu o încărcătură emoțională bogată și variată, care încă este prezent în zilele noastre prin poeziile create care îmi sunt și motiv pentru inspirație, creativitate și dorință.

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

Consider că Mihai Eminescu își merită deplin titlul de „Cel mai bun poet al României” deoarece acesta are o mulțime de poezii semnificative ce sunt recunoscute și la nivel internațional.

Câteva poezii ar fi „Luceafărul”, „Glosă”, „Scrisoarea a treia” și multe altele. Eminescu reprezintă România prin condiția sa de geniu și îl mai consider un mare naționalist fiindcă acesta a scris despre istoria și natura țării, laudându-le în opera sa.

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

Când eram mai mic nu îmi plăcea Eminescu. Mi se părea că prin poeziile sale era prea afemeiat. Cu mintea de astăzi îl găsesc un geniu, care prin poeziile sale prezintă condiția omului inteligent și superior celor din jur, dar cu tente de misoginism. Mi se pare extraordinar faptul că a luptat cu condeii contra sistemului și chiar a devenit un pericol pentru acesta.

Eminescu își merită titlul de „Luceafăr al poeziei”, niciun poet până acum neîntrecându-l.

Ruben Carază, clasa a X-a C

ADOLESCENTS AND THEIR LIFE EXPECTANCY

(The Great Depression)

I'll start with a plea about teens and pluses or minuses coming to a conclusion about our lives and destiny. Today's teens are smarter, more uninhibited, more creative than previous generations, but outdated education fails to motivate them to performance and often come into conflict with their values.

More and more students are losing interest in school, dreaming with open eyes of easier ways to make money. There is also a second side of this, young people are more agitated, more nervous than those of previous generations, they are more superficial and take more time to focus on important things, avoiding taking responsibility. They are more likely to get into conflicts in relationships and are selective with both their peers and adults.

Even if they know more and are more open from a cultural point of view, the students of the new generations do not know how to give or get respect, are devoid of values and are very "materialistic", have a superior technical curiosity, are attracted to the IT field and have very good learning skills of foreign languages. However, they do not like reading at all, they are oriented towards simple choices and they are visually dependent, including their own image, which worries them too much. We teenagers have a very good opinion of our generation and

we live in a world where school seems to offer us fewer and fewer challenges.

The main areas of interest of young people are music, humor, entertainment and games, followed by sports and fashion. Very few are attracted to religion and spirituality. Even fewer pursue a hobby or just read books. Adolescents seek to understand what happens at their age, but also their parents and the adults around them who seem to date from the dinosaur age. Now they are different from the teenagers of fifty years ago, but both have been animated by the desire to live longer and better and maybe some of them or us want to become someone. Today's teenagers are growing up in an age of technology and were born around the same time as the internet where online social networks have significantly changed communication and interpersonal relationships.

The fact that technology and adolescence go hand in hand makes today's young people anchored in a vast world; they know the whole world through the internet, which for their parents was just a sci-fi movie script.

But technology and information bring with them isolation, unprecedented dangers, and a host of diseases that deepen over time. Technology brings with it violence and swear words, images of fatal accidents, obscene gestures, live crimes, civil war, armed attacks - however, today's teenagers are no strangers.

Parents have judged them all in their minds over time and not from an early age. In order to survive in this jungle, the adolescent must take deep roots in the past and discern between good and evil, study and face all the challenges through involvement. Before, teenagers met with neighbors, relatives, acquaintances, today they are strangers in big and crowded cities or in scattered villages and think that internet socialization solves their loneliness. For the parents of today's youth, sexuality was a taboo subject, but today's children and young people live in a society without sexual rules. There is no certainty in the field of morality or religion. If a few decades ago, a young man could say what is moral and what is not, this is no longer the case today. An entire generation, and probably all that will follow, will grow up without a set of definite collective moral values. In this world, today's teenagers become adults. If we live longer than future generations, it is up to us, because we cannot all be consumers, we must learn to produce values, technology, beauty, interpersonal communication, to use our brains at the same time as the soul and to realize that the Earth is not inexhaustible and that anything is given to us with a well-defined purpose and that our ancestors are the foundation we must build to endure over time.

Emanuel Iosif Grigoraș-Panaite, clasa a X-a A

EVENTIMENT

Ziua de 1 decembrie are pentru tot românul de pretutindeni o semnificație, una care-i amintește de origini, de - a sa casă, România! Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca pentru a sărbători acest eveniment a organizat o festivitate în care cei mai talentați elevi ai școlii, de la mic la mare au promovat cum au știu ei mai bine tradițiile și valorilor țării.

Pentru a ne introduce în context, doamna profesoară de istorie, Anișoara Calu a povestit ce a însemnat unirea și ce factori și reprezentanți au dus la înfăptuirea acesteia. După un discurs în care patriotismul era prezent în cuvintele doamnei, am urmat eu cu inima înconjurată de emoții aflate la cote maxime. Am recitat o compoziție proprie „Trandafir cu petale cerești...”, în care am încercat să evidențiez și să transmit ceea ce înseamnă pentru mine România Duetul format din

Denisa Acosmolesei și Lavinia Andreescu a dat startul cântecelor patriotice, urmat de concursul de costume tradiționale în care concurenții au prezentat fiecare ce poartă. Unul dintre cele mai deosebite costume a fost al Eugeniei Petrea, cusut și brodat cu simboluri care reprezintă tinerețea, costum menit adolescentelor și miresei, neavând terminații definite, acest lucru sugerează că tinerele au limite până la căsătorie. Cusăturile sunt cu ață roșie ca să protejeze de deochi domnișoarele. O descriere frumoasă a costumului care desigur a meritat premiul I prin povestea sa și desigur, a croiului. Toți participanții au fost premiați, privindu-i îmbrăcați

traditional, ochiul îți era scăldat de bucurie, motiv pentru zâmbet. Eugenia a susținut un recital în care și - a pus în valoare vocea care a răsunat în sală, stârnind emoții și admirație. Momentul meu nu a fost singurul de poezie, elevii clasei a IX -a A, au recitat cu o intonație deosebită „Scrisoare către Ana Maria” de Adrian Păunescu . Mesajele pe note muzicale legate de patrie nu au luat sfârșit, Casiana Bârgăoanu, clasa I a susținut un recital, cu o voce inocentă , dar când pe scenă a intrat corul școlii, coordonator doamna profesoară Teodora Harton, în colaborare cu cel al clasei a III-a, coordonator doamna Nicoleta Ciobotă, toată energia din sală s-a transformat, vocile au răsunat în inimile spectatorilor și au avut un impact emoțional pozitiv deosebit, stare amplificată și de „Florile Stănișoarei”, cor coordonat de doamna profesoară Marcela

Bondar. Doamna profesoară Ecaterina Carază a pus la încercare spiritul creativ al elevilor, organizând un concurs bazat pe mesaje pentru România sub orice formă. Câștigătorii și-au meritat premiile, scriind texte care au transmis ce e mai frumos față de pământul românesc. Încheierea spectacolului a fost făcută pe pași de dans de către ansamblul „Codrii Stănișoarei”, coregraf maistru Dumitru Bălăcianu, acompaniat și de Teodora Tănase, fostă elevă a școlii.

Ceea ce s-a întâmplat în ziua de 1 decembrie, în comuna Borca, nu poate fi definit în cuvinte, toate momentele au avut unicitate și au valorificat tradiții, obiceiuri și în special s-a vorbit iubirea de țară. Mulțumiri participanților, cadrelor didactice, prezentatorilor Iustina Plăeșu și Alexandru Parasca, clasa XI-a C, fotografului Valeriu Ungureanu, clasa a XII-a C și spectatorilor.

În opinia mea, după revoluția din anul '89 au avut loc schimbări majore în cadrul Constituției poporului român.

În primul rând, regimul comunist a căzut, fiind înlocuit cu democrația, libertatea de a alege. Drepturile omului au devenit o prioritate.

În al doilea rând, exprimarea liberă a opiniei este una dintre cele mai importante realizări în cadrul acestei revoluții.

Noua generație nu realizează importanța acestui lucru, deoarece nu a putut niciodată să facă o comparație între cele două perioade: înainte de revoluție și după revoluție. Aceasta încă rămâne un subiect controversat între persoanele care au traversat acele vremuri.

Consider că revoluționarii de la 1989 au oferit tuturor cetățenilor români șansa de a trăi democratic, deși uneori avem impresia că aceasta se întâmplă numai în teorie. Posibilitatea de a vorbi liber, chiar dacă nu reprezintă adevărul, este mai importantă decât necesitatea de a tăcea pe motiv că nu deținem adevărul absolut.

S-a dorit adevărul pentru că nu se mai putea trăi în minciuna statisticilor comuniste, s-a dorit libertatea pentru că nu se mai putea îndura închisoarea gulagurilor cu același nume. Putem afirma că s-au făcut pași importanți de la acea stare a lucrurilor. Oamenii circulă liber la orice oră, este o lume multicoloră a unui tineret mult mai destins. Mai sunt însă obiective pe care trebuie să le atingem. Avem nevoie de mai puține comentarii, de mai multe proiecte concrete cu impact practic, de mai multe fapte.

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

ZI ISTORICĂ

Sângele vărsat în Decembrie 1989

O ancheta care vorbește despre viața de înainte și de după Revoluție

“Atâta timp cât statul există, nu este libertate. Atunci când există libertatea, nu mai există statul.” — Vladimir Lenin

Asta spunea Vladimir Ilici Lenin. Cel care a preluat ideile scrise de Karl Marx și le-a înglobat într-unul dintre cele mai cunoscute evenimente. Revoluția bolșevică. Revoluție care s-a răspândit precum un virus, lăsând în urmă regiuni și țări schimbate total de către ideologia comunistă. Am fost fericiți că țara noastră a fost evitată de această ideologie, în anul 1917. Însă imediat după Al Doilea Război Mondial, lucrurile s-au complicat, iar bunicii noștri, au fost martori la abdicarea forțată a unui monarh, și la instalarea unui regim contrar democrației, care înăbușea esența fină a libertății. Și poate că da, am fost înșelați de niște promisiuni false, a unui partid care a profitat de situația în care era țara după un război crunt. Dar am fost înșelați. Iată-ne așadar, într-o zi „normală” din 1989. La 42 de ani de la instalarea regimului comunist în România.

Tata, bărbatul puternic și înalt pe care îl văd astăzi trecând prin mulțimi, a fost un copil al epocii de aur. El a fost cel care se trezea de dimineața, împreună cu fratele lui, cu bunicul și bunica. Și se împărțeau. Unul mergea să stea la coadă la magazin, unul mergea să facă treburile

prin curte, unul să pregătească mâncarea și tot așa. Multe povești aud de la el, și parcă sunt ireale. Deschid uriașe valize, iar pozele pe care le găsesc îmi sunt argumentul care îmi demonstrează că totul este real. Tot ce povestește el, este real. Mâncarea raționalizată este durerea principală. S-a trezit într-o țară industrializată. Dimineața, el stătea de la ora 6 la coadă la magazin. Acesta se deschidea abia la 7. Zilele erau programate pentru diverse produse. Rația venea săptămânal și lunar. Pe tețgheaua prăfuită se așezau cinci sferturi de pâine. Pentru cinci membrii. Dar, de specificat este că familiile care locuiau la sat și aveau gospodărie și anexă, erau obligați prin lege să contribuie la stat cu produse. Ouă, carne, lapte și într-un cuvânt ceea ce se producea în gospodărie. În cazul în care, din diferite motive nu reușeai să contribui cu produsele stabilite, rația îți era tăiată. Adio ulei, zahăr, făină și pâine. De multe ori să ai familie mare poate fi o povară în asprul comunism. Oamenii erau nemulțumiți de zecile de constrângeri și de faptul că libertatea de exprimare, era una cu pământul. Ca cetățean, erai nemulțumit de viața pe care o duceai, însă problema principală era că nu aveai voie să te plângi de sistem. Tata își amintește de multe ori povești cu persoane care dispăreau peste noapte din cauza opiniei exprimate în public. Peste câteva luni se afla că au fost ridicăți de Securitate, și că au dispărut pentru totdeauna.

Un alt punct al comunismului în România este tehnologia târzie, introdusă cu greu în țară și îngrădită de ideologie. Așadar, să vorbim despre ziare, radiouri și televizoare care reprezentau o minune pentru românii din comunism. Aș vrea să încep cu un moment comic, de multe ori adus în discuție. Pe cât de comic, pe atât de trist. În jurul anilor '70, apare televizorul într-un sat de munte, într-o familie cu doi bătrâni care tocmai își cumpăraseră unul. O cutie mica, mică din lemn cu un gemuleț din sticlă în mijloc. Seara la ora 19 începeau știrile. Bătrânii, tremurând mai mult de emoții, se îmbracă în cele mai bune haine, se spală, se piaptână și se așează pe scaune în fața televizorului. Nici musca nu se aude. Ei îl așteaptă pe domnul din televizor, care (cred ei) o să îi vadă. Asta încerc să demonstrez. În ciuda faptului că țara noastră era foarte industrializată și stabilă din punct de vedere economic, poporul trăia într-o bulă a ideologiei care ne duce cu gândul la medieval.

Așadar, să vedem ce spune televizorul. Sunt sigur că vă gândiți la fel de fel de emisiuni, cu care mai de care vedete. Însă nu. Stema țării orbește ochii românilor. Iar apoi, începe un lung și

PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul LIX Nr. 14 628 Joi 31 august 1989 6 PAGINI - 50 BANI

SARCINILE ECONOMICE PE ACEST AN - REALIZATE INTEGRAL PÎNĂ LA CONGRESUL AL XIV-LEA AL PARTIDULUI!

ÎN INDUSTRIE

Ritmuri superioare de lucru pe șantierele de investiții

O nouă salbă de hidrocentrale pe harta țării

plictisitor Telejurnal, care prezenta detaliat și cu mândrie toate realizările partidului și ale tovarășului Secretar General.

Tata își amintește de celebrul desen animat „Mihaela” care dura 15 minute. Un desen trist și fără sens, dar pentru copiii de atunci, totul.

Și apoi liniște. Televizorul se oprea. Curentul era întrerupt. Și vrând, nevrând trebuia să dormi. Cine știe? Poate dimineața, era altă coadă, și trebuia să fii acolo.

În rest? Biserici mutate, demolate pentru construirea altor clădiri care serveau partidului și implicit ideologiei.

Școala era diferită. Profesorii erau mai respectați de către elevi. Totul era simplu, severitatea lor conta, iar școala, primul pas spre armată. Vorbim aici despre uniformă, despre punctualitate, seriozitate și regulament. Violența era motivul principal defrică al elevilor. Dar se spunea: „Bătaia este mama înțelepciunii” .

Armata era obligatorie. Un an și 4 luni. Cei care prindeau campania agricolă de toamnă, aveau stagiul militar prelungit.

În funcție de școala absolvită, după armată, aveai un loc de muncă asigurat. Drept pentru care, tata a lucrat la Șantierul naval din Constanța.

Vorbesc acum de multe generații din comunism, care nu se aseamăna cu cele de acum. Lipsa informației și a influențelor din țările democratice, și înlocuirea acestora cu planuri stabilite de stat, au dus la oameni mai educați în anumite domenii, dar total confuzi cu ce se întâmpla în alte țări.

Pe 16 Decembrie 1989, poporul s-a înfuriat. La Timișoara încep o serie de proteste împotriva sistemului. Iar timp de trei zile, aceste proteste au continuat în mai multe orașe din țară. În Cluj, Iași, București. Până în data de 24 decembrie. Era ceva anormal. Protestul. Ceva democratic. Așadar se decide tragerea și împrăștierea mulțimii cu ajutorul armatei. Pentru că într-un regim totalitar, se folosește forța. Era de neimaginat pentru liderii comuniști, ca poporul să fie în stradă, strigând nemulțumirea față de partid. Așa cum știm, soții Ceaușescu au fost împușcați la Târgoviște.

Se fac ușor, primii pași spre democrație. S-a vărsat sânge și s-a ajuns la violență, pentru un singur scop, DEMOCRAȚIA.

Pe TVR1, Mircea Dinescu, Ion Caramitru, Ion Iliescu, Petre Roman și mulți alții strigau ”libertate” la televizor. Ei au reușit astfel să aducă la cunostință cele întâmplate. Pe străzile Bucureștiului, haos. În toată țara, la fel. Oameni uciși, furturi prin magazine, iar Banca Națională la pământ. Fără conducător, țara era vulnerabilă la granițe. Doar pancarte și simboluri comuniste ardeau pe străzi în vântul democrației.

Un regim a fost răsturnat, iar acum ne îndreptăm spre lumea nouă. Avem voie să ne spunem opinia. Avem voie să cumpărăm cât vrem. Cantitativ, nu calitativ. Mâncăm ce dorim din ce țări dorim. Plecăm în străinătate când vrem. Tehnologia este pe primul loc. Ne votăm reprezentanții. Și ne întoarcem fețele umile spre mările Vest.

Alexandru Parasca, clasa a XI-a C

MAGIA CRĂCIUNULUI

Cronică despre sărbătoarea Crăciunului

Primul semn că Sărbătoarea Nașterii Domnului se apropia era postul de șase săptămâni pe care fiecare creștin îl ținea până la final, al doilea semn era tăierea porcului, fapt ce se realiza cu

minim o săptămână înainte de sfârșirea postului unde se oficia pomana porcului eveniment la care luau parte vecinii, unii se opreau din postit, luau parte la masă, apoi posteau în continuare.

În ajunul sărbătorii familiile așteptau colindătorii, iar copiii plecau la colindat, oamenii care îi primeau le dădeau câte o bomboană nu ca în ziua de azi bani, iar dacă primeau bani era maxim un leu cu care își puteau cumpăra o bomboană. A doua zi toți membrii familiei mergeau la biserică unde sărbătoreau Nașterea Domnului, iar când reveneau acasă mâncau toate bunătățile din carne de porc pe care le pregăteau cu drag (cârnat de porc, pișcă, tobă, friptură de porc cu mămăligă și usturoi și multe altele) și se bucurau de timpul prețios petrecut cu cei dragi cântând colinde împreună.

Alte activități la care unii participau era hora care se desfășura și în sat, dar și în comună unde se întâlneau oamenii din toate satele apropiate și dansau pe melodii populare cântate de lăutari, alții mergeau și-și vizitau

rudele pentru a lua masa împreună.

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

Magia sărbătorilor

A venit și pe la noi iarna cu multă zăpadă, ninge atât de frumos...încât nu poți să te abții să nu ieși afară și să nu te joci prin omăt.

În afara faptului că este una dintre cele mai așteptate sărbători creștine, Crăciunul este așteptat cu mare entuziasm de toată lumea, indiferent de vârstă. Când aud cuvântul Crăciun, mă gândesc doar la: colinde, mirosul de brad, mandarine, familie, fericire, colindători. Din copilărie îl așteptam pe Moș Crăciun ca să vedem dacă ne-a adus toate lucrurile de pe lista noastră cea lungă. Dimineața observam sub bradul cu luminițe cadourile mari și că a mâncat tot ce i-am lăsat în farfurie. Dar înainte de astea era noaptea ajunului în care copiii mici și mari începeau a împărtăși Nașterea Domnului. Spiritul sărbătorilor înseamnă în primul rând, familie. Este perioada în care aceasta se reunește, petrecând mult timp împreună.

Crăciunul înseamnă iubire, familie și numai întâmplări frumoase.

Cristina Popescu, clasa a X-a C

INFO

Aplicații ale șirului Fibonacci

-continuare din numărul precedent-

MOTTO :

„Obiectul matematicii este atât e serios, încât este util să nu pierdem ocazia pentru a-l face puțin mai distractiv” (Blaise Pascal, 1623-1662, om de știință, filosof și teolog francez)

Reamintesc că șirul lui Fibonacci începe cu numerele 0 și 1, iar fiecare număr care urmează în șir se obține prin adunarea a doi termeni care îl preced, astfel că șirul arată așa : **0,1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89...**

O aplicație pe care doresc să o prezint este legată de **cărțile magice ale lui Fibonacci** și care este strict legată de proprietatea oricărui număr natural de a putea fi scris ca sumă de termeni Fibonacci distincți.

Aceste cărți au fost realizate în anul 1972 de către matematicianul american **Alfred Brousseau**. Sunt 10 cărți care conțin numere de la 1 la 100. Pe fiecare carte, primul număr care apare este un număr din șirul Fibonacci. În continuare apar pe acea carte toate numerele din intervalul 1-100 care au în descompunerea lor acel număr Fibonacci. Astfel:

Cartea 1 va avea inscripționate următoarele numere :

1, 4, 6, 9, 12, 14, 17, 19, 22, 25, 27, 30, 33, 35, 38, 40, 43, 46, 48, 51, 53, 56, 59, 61, 64, 67, 69, 72, 74, 77, 80, 82, 85, 88, 90, 93, 95, 98

Cartea 2 :

2, 7, 10, 15, 20, 23, 28, 31, 36, 41, 44, 49, 54, 57, 62, 65, 70, 75, 78, 83, 86, 91, 96, 99

Cartea 3:

3, 4, 11, 12, 16, 17, 24, 25, 32, 33, 37, 38, 45, 46, 50, 51, 58, 59, 66, 67, 71, 72, 79, 80, 87, 88, 92, 93, 100

Cartea 4:

5, 6, 7, 18, 19, 20, 26, 27, 28, 39, 40, 41, 52, 53, 54, 60, 61, 62, 73, 74, 75, 81, 82, 83, 94, 95, 96

Cartea 5 :

8, 9, 10, 11, 12, 29, 30, 31, 32, 33, 42, 43, 44, 45, 46, 63, 64, 65, 66, 67, 84, 85, 86, 87, 88, 97, 98, 99, 100

Cartea 6:

13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75

Cartea 7:

21 , 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31 , 32, 33, 76, 77, 78, 79, 80, 81 ,82, 83, 84, 85, 86, 87, 88

Cartea 8:

34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41 , 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54

Cartea 9:

55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88

Cartea 10:

89, 90, 91 , 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

Acum începe ”magia” : vom cere unei persoane să se gândească la un număr cuprins între 1 și 100 și apoi să ne arate toate cărțile pe care se găsește acel număr. Pentru a ”ghici” numărul la care se gândește persoana respectivă, nu trebuie decât să însumăm primul număr de pe toate cărțile care ne sunt arătate, suma reprezentând chiar numărul căutat.

Succes cu această „magie” !

Bibliografie:

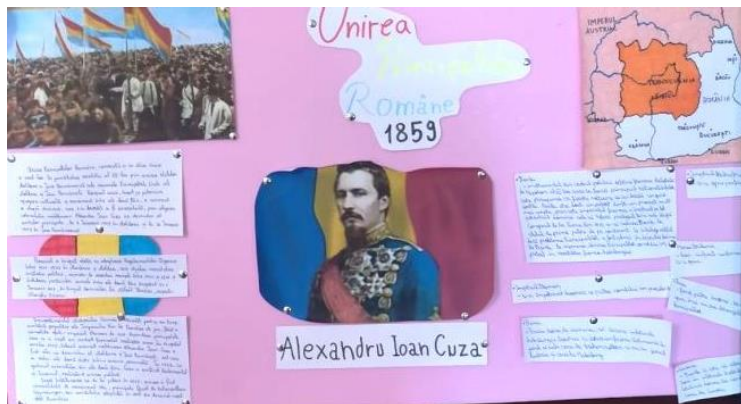
- The Fibonacci Quarterly, *Official Publication of The Fibonacci Association- Fibonacci magic cards*, Brother Alfred BROUSSEAU, San Jose State College

Prof. Liliana Chirilă

24 IANUARIE

O ZI ISTORICĂ - 5 Ianuarie 1859

Un vânt rece îl cuprinde. Ce tare suflă peste Principate! Aproape le unește!
Dar se izbește și mai tare în pieptul unui domn. Nici ordinele de argint nu-i cad, dar parcă îngheață. Îi strălucesc ochii lui Alexandru Cuza, căci el e primul domnitor al Principatelor! Și totul este despre o dorința arzătoare, să se unească Principatele! Nu vreau să vorbesc despre

nobilul Cuza sau despre frumusețea ordinelor și medaliilor de pe pieptul său. Vreau să vorbesc despre un bărbat care a pregătit un viitor glorios pentru aceste meleaguri.

Să spun ceva inedit despre această personalitate glorioasă a acelor timpuri? Sunt extrem de multe lucruri, unele secrete, însă de când îl studiez, am aflat un lucru foarte

interesant. A fost sau nu Alexandru Ioan Cuza mason?

Documentele masonice recent deschise la Paris ne uimesc. Numele lui nu se regăsește, însă numele celor care l-au propus domn, se găsesc. Avem o majoritate masonică care îl propune. Deși nu era o persoană cunoscută în acele timpuri. Să nu aduc în discuție legătura și planurile lui Napoleon al III-lea pentru Unire.

24 Ianuarie 1859

Are loc unirea Principatelor Române. Moldova și Țara Românească se unesc! Se unesc și asta îmi este sfânt. Acum, Alexandru Ioan Cuza domnește peste Principatele Unite ale Moldovei și a Țării Românești. Un singur tron, un singur vis împlinit. Esența dorinței.

Actul istoric de la 24 Ianuarie reprezintă primul pas pe calea înfăptuirii statului național român unitar. Dar ce a stat în spatele Unirii de la 1859?

Simplu! Dorința ca două teritorii diferite dar cu o puternică apropiere culturală și economică, să se unească sub un singur Domnitor.

Dar cum s-au hotărât românii să se unească?

Adunările ad-hoc au făcut totul! Reprezentanți ai Bisericii, marii boieri, burghezia și țărăimea clăcașă se adunau din toate colțurile! Și au făcut Unirea!

Eu cred că acest fapt este glorios! Asta poate că ne e istoria, șirul lung de capitole, parcurs de către noi. Mereu timizi, cu pași mărunți. Și dacă a fost să murim pentru idealul nostru, am murit în liniște și cu demnitate. Ăștia suntem noi, românii! Iar eu sunt cel mai mândru. Trandafirii însângerați stau acum înghețați în aerul rece de ianuarie. Iar noi suntem uniți!

Alexandru Parasca, clasa a XI-a C

TRADIȚII

Noaptea Sfântului Andrei

Noaptea de Sfântul Andrei (29-30 noiembrie) este considerată de mulți o sărbătoare foarte importantă datorită mai multor tradiții și superstiții legate de aceasta. Sunt multe lucruri care se spun despre această sărbătoare, cum ar fi că lupii încep să vorbească cu grai de om, iar granița dintre viață și moarte slăbește, astfel că strigoii și moroii încep să umble pe pământ în locurile ce le vizitau când încă erau în viață. Astfel, în această noapte umblă strigoii să fure mințile oamenilor și rodul livezilor.

Despre superstițiile din bătrâni se spune că, pentru a te proteja de lupi și să nu-i aduci în apropierea casei, trebuie să nu-ți piepteni părul, să nu faci curat în casă și în grajd și să nu dai gunoiul afară. Spiritele devin periculoase, distrugătoare, aducând boli și nefericire. În aceste condiții, usturoiul este arma folosită pentru a apăra gospodăria, ușile, ferestrele casei, grajdurile erau unse cu usturoi pentru a preveni intrarea duhurilor rele. O altă tradiție este pentru fete, cele care doresc să-și viseze ursitul trebuie să-și pună un fir de busuioc sfințit pentru a-l visa. Multe obiceiuri mai există pentru fete, în miezul nopții obișnuiesc să întoarcă un ulcior de lut cu gura în jos și pun pe fundul acestuia trei cărbuni încinși, rostesc o incantație pentru a ajunge să se căsătorească cu iubiții lor.

Iată, pentru alții poate fi o simplă sărbătoare, dar aceasta e plină de tradiții minunate.

Cristina Popescu, clasa a X-a C

Bibliografie: <https://www.hotnews.ro/stiri-cultura-25213364-sfantul-andrei-superstitii-despre-noapte-magie-strigoi-usturoi-poezie.htm>

ESEU

Ești perfecționist?

Perfecționistul este adeptul idealului, al impecabilului, așa se consideră el, fără de greșală. În interiorul său este convins că perfecțiunea reprezintă cheia succesului.

Perfecționistul este înzestrat cu al treilea ochi, vede tot, corectează, face observații, critică și folosește un tipar anume după care se orientează când are de făcut ceva. Nu se abate de la planul stabilit, merge mereu la sigur, nu ascultă de nimeni și nimic, este exagerat, fapt care are consecințe asupra vieții sale. Persoanele care se încadrează în asemenea tipologie au așteptări prea mari de la cei din jur, dar și de la ele însele, nu sunt mulțumite și cred că pot mai mult. Au impresia că încrederea în sine depinde doar de reușite, pentru că eșecurile nu intră în calculul lor. Sfaturile venite din partea celor din jur sunt

percepute ca niște critici, fapt care are ca rezultat discriminarea, viața fără prieteni, fără un sprijin moral, într-un cuvânt, singurătatea. Petrecerea timpului precum „un lup singuratic„, cauzează frustrări, individualism, egoism, o percepere greșită a lumii din jur. Normalitatea pentru ei este cea pe care o impun și sunt deranjați că oamenii nu se comportă ca ei. Forțează limitele firescului, nu se dau bătuti, au o ambiție incredibilă și sunt mereu într-un proces de gândire intens. Perfecționistul este stresant, obositor, provoacă procese de conștiință, gânduri inutile și pierdere de timp.

Puțină dorință de perfecțiune avem fiecare dintre noi. Lipsa acesteia are consecințele unei vieți dezordonate, haotice. Perfecționistul nu acceptă existența greșelii în viața lui.

Ionela- Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

Sunt sau nu fericit

Fericirea este o stare mentală de bine, fiind caracterizată prin emoții pozitive sau plăcute, de la mulțumire la bucurie intensă. Fericirea poate fi trăită, dacă ne implicăm cu adevărat în detaliile

vieții noastre și dacă investim energia în ceea ce contează cu adevărat. Așadar nu are nicio legătură cu norocul sau cu hazardul, aceasta neapărând pe neașteptate sau din întâmplare și nu depinde de evenimentele din exteriorul nostru, ci, de modul în care ne prezentăm în față viața, relații și de felul în care dăm sens experiențelor noastre. De obicei, suntem mai degrabă împovărați și atenți la nerealizările noastre, la greutățile pe care viața ni le dă și la sentimentul că, parcă, ne irosim fără sens. În viață este posibil să fim nevoiți să facem lucruri din nevoie sau responsabilitate. Fericirea putând fi înțeleasă doar după ce am experimentat nefericirea, fiindcă dacă nu avem ce compara, nu am putea preciza cum anume trăim.

Omul care vrea să fie fericit răspunde de propriul său destin și își ia în serios datoria față de el însuși. Nu se pierde nici în rolul de victimă și nici în cel de acuzator privind neimplicarea și nepăsarea celor din jur, ci caută să împace trecutul, pentru a putea trăi prezentul și a-și asigura viitorul, acceptându-se pe sine și fără trebuință de a fi validat de cei din jur pentru faptele sale, știind că a dat totul sau a făcut sau a încercat măcar să facă totul pentru a fi bine.

Ruben Carază, clasa a X-a C

Cronică despre manele

Prima manea este considerată „Până când nu te iubeam” scrisă în anul 1952 de Anton Pann și aranjată de violonistul Victor Predescu în stil turcesc (anii 1950) pentru a fi interpretată de cântăreața Maria Tănase. Manelele au influențe din muzica populară aromână, greacă, turcă, arabă și sârbă, dar și românească.

Manelele din ziua de astăzi s-au schimbat radical față de manea scrisă de Anton Pann, acestea păstrează ca bază amestecul de muzică populară, menționate mai sus, însă versurile și-au pierdut sensul artistic din începutul secolului XXI.

Manelele ascultate de majoritatea tinerilor nu au niciun rol educativ acestea după câteva cercetări efectuate în țara noastră sunt preferate de către persoanele cu un nivel IQ scăzut. Statistic vorbind, aproximativ 50% din populația țării noastre alege să asculte acest gen muzical, iar ce îi atrage este faptul că de obicei sunt lipsite de tristețe, cântărețul laudându-și averea, partenera și viața fără de probleme pe care o duce, iar atunci când tristețea este abordată ca temă aceștia povestesc cum și-au pierdut viața fără griji din cauza unor ilegalități, însă ei fiind lipsiți de vină. Astfel putem demonstra lipsa rolului educativ din manele care este dată de comportamentul negativ al cântăreților, ei fiind laudăroși, însă majoritatea nu dețin lucrurile pe care le menționează în muzica lor. Lipsa de educație dată de vocabular și gramatică, sărac folosite, influență negativă asupra ascultătorilor, ilustrată de videoclipuri violente, versuri fără sens și mândria că au realizat așa ceva.

Cu toate acestea eu consider că manelele sunt un gen ce trebuie evitat de tineri, pentru a nu-i afecta negativ, încheind cu proverbul „Lauda de sine nu miroase a bine”.

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

De ce bârfesc oamenii?

Bârfa reprezintă acțiunea de a denigra și a defăima pe cineva, de a proiecta către anumite persoane aspecte inventate, răutăcioase, prin intermediul vorbirii. Bârfa atacă două aspecte din ființa umană: spiritualitatea și personalitatea sa, atacând funcționarea relațiilor interumane.

Cercetările arată că persoanele care adoră să bârfească au un nivel crescut de anxietate, generată de faptul că nu sunt suficient de populare tocmai pentru că nu prezintă încredere în sine. Spre exemplu rămânem fără subiecte de discuție și ne alegem „ținta” pe care o vom bârfi cel mai frecvent din gelozie, criticând modul în care se îmbracă, comportă, sau realizările pe care le are, iar de aici în majoritatea cazurilor apare și minciuna utilizată pentru a denigra cât mai mult persoana.

Atunci când o persoană bârfește își arată inconștient insecuritățile și critică lucrurile pe care individul le realizează, acestea fiind exact lucrurile pe care bârfitorul nu le poate realiza. Putem

spune că în momentul în care bârfim avem în fața noastră o oglindă și descriem exact ce ne deranjează la noi în cel mai urât mod posibil.

Asemenea multor lucruri în viață, bârfa este o faptă asupra căreia nu ai control întotdeauna. Asta însă nu înseamnă că ea trebuie să ne controleze pe noi. Încercăm să oprim conversația atunci când apare bârfa și să ne concentrăm pe stilul nostru de viață, deoarece nu toți gândim sau simțim la fel, iar bârfind nu realizăm nimic bun.

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

Momentul în care ai realizat că ai greșit

Greșeala, conform dicționarului explicativ al limbii române, este o faptă, acțiune ,care constituie o abatere, conștientă sau involuntară, de la adevăr, de la ceea ce este real, drept, normal, bun și care poate atrage după sine un rău, o neplăcere. Aceasta face parte din procedeele

de învățare. În procesul fiecărui om de formare a caracterului își găsesc locul greșelile. A face o greșeală într-un moment nu înseamnă pedeapsă pe viață, pentru că asta ne va lipsi de multe bucurii. Nu putem trăi cu adevărat, regretându-ne faptele. Trebuie să fim mai deschiși spre lucruri și abordări noi, dar foarte importantă este puterea de a trece peste. Greșeala este deseori urmată de neîncredere și descurajare din partea celui care a făcut-o. Aceasta este una dintre marile probleme: faptul că nu ne iertăm pe noi înșine și lăsăm ca trecutul să umbrească bucuriile prezentului. A face greșeli este firesc, ele sunt cele care ne-au transformat în ceea ce suntem astăzi, varianta noastră îmbunătățită. Când greșim primul instinct pe care mulți îl avem este să fugim, să nu recunoaștem, astfel, să nu ne asumăm responsabilitatea. Dar neasumarea responsabilității poate dăuna celor din jur. Cineva va plăti pentru greșeala săvârșită dacă nu ne asumăm. Iar de aici apar remușcări care nu ne vor mai da pace. Deci recunoaștem cu sinceritate: „Am greșit!”. „Ceram scuze!” Odată

asumată, nu începem să ne criticăm și să ne victimizăm, mai bine lucrăm la a-i convinge pe ceilalți că am învățat din greșeală și ca pe viitor știm ce avem de făcut.

În concluzie, greșeala este necesară pentru acumularea experiențelor în viață, învățând din fiecare pas greșit.

Ruben Carază, clasa a X-a C

LANSARE DE CARTE

Iubim să citim, să ne informăm și să participăm la diferite activități culturale din care mereu învățăm câte ceva nou. Lectura este o formă a fericirii, ea are o mare importanță în viața noastră. Mihai Eminescu spunea: „Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții”. Pentru orice iubitor de lectură, lansarea unei cărți este o bucurie deosebită, o bucurie pe care am avut și eu prilejul de a o trăi săptămâna aceasta, marți, 11 ianuarie 2022. La „Căminul Cultural” Borca a avut loc, într-o atmosferă de sărbătoare, lansarea cărții „Borca, file de monografie” scrisă de către doamna bibliotecar Iolanda-Ana Lupescu. Evenimentul care a debutat la ora 13⁰⁰ a adus multă culoare și lumină

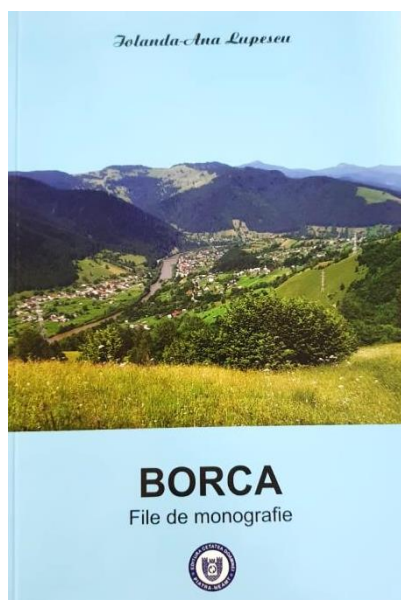
istoriei comunei noastre dragi, Borca. Sala s-a umplut rapid, la eveniment participând oameni de seamă precum directorul liceului „Mihail Sadoveanu”, profesor Amariei Vasile, părintele protopop Ionel Cuțuhan, reprezentanți ai primăriei comunei Borca și cadre didactice. Am fost onorați și de prezența domnilor Viorel Nicolau-directorul editurii „Cetatea Doamnei” și editorul cărții, Virgil Cojocaru-metodistul Bibliotecii Județene Neamț și bineînțeles domnul Teodor Petru Moldovan-cameraman și realizator TV, apropiați ai autoarei noastre, de la Piatra Neamț. După cum știm, o monografie este un studiu științific amplu asupra unui subiect anumit tratat din toate punctele de vedere, este o lucrare de mare complexitate, operând cu date și cifre cuprinzând toate sferile vieții spirituale și social-economice ale unei localități și desigur, autoarea este o doamnă care a dat dovadă de o ambiție și o muncă rar întâlnită, deoarece s-a supus unui regim mai aspru de studiu, analiză și sinteză a datelor documentare care penetrează trecutul. Doamna Iolanda a depus un efort pentru întreaga comunitate, dar pe care toți îl apreciem nespus și îi suntem recunoscători. A fost un eveniment emoționant, chiar aveam nevoie de o astfel de carte la Borca, carte care să arate cât de importantă este această comună și că are o istorioară care merită știută în calitate de român și locuitor al acestui pământ. Eu, adolescentă fiind, vreau să mărturisesc că am descoperit multe lucruri noi despre locul în care m-am născut datorită cercetărilor doamnei Iolanda, pot spune că înainte vedeam acest loc ceva mic și neînsemnat la nivelul României, acum am cu totul altă opinie și sunt o norocoasă că sunt de aici. Spre exemplu ceva ce am aflat și m-a impresionat a fost că la noi la Borca s-a bătut moneda și încă ceva pentru care sunt mândră că fac parte din comuna Borca este că marele scriitor Mihail Sadoveanu a făcut cunoscute aceste locuri în opera „Baltagul”. De peste 50 de ani liceul care îi poartă numele dăinuiește fiind printre primele licee ale Neamțului și formând în continuare elevi deosebiți. Cartea, care deja a ajuns în biblioteca multora dintre noi, trebuie citită neapărat deoarece merită fiecare pagină, pentru mine este o carte încărcată de sensibilitate care a luat naștere din bună-voință, muncă, răbdare și dragoste,

este o îmbinare, o magie a cuvintelor alese și alăturate perfect. Autoarea, o fire foarte caldă și iubitoare și-a primit invitații foarte frumoși, i-a încurajat pe tineri motivându-i că ei reprezintă viitorul, a mulțumit tuturor pentru participare, iar în final i-a întâmpinat cu bunătăți tradiționale delicioase.

Alese mulțumiri doamnei Iolanda-Ana Lupescu pentru munca ei și valoarea umană deosebită. O amintire care nu se va uita niciodată și o carte care va contura multe generații.

Georgiana Hopic, clasa a IX-a A

Lansarea cărții „Borca. File de monografie” de Iolanda- Ana Lupescu

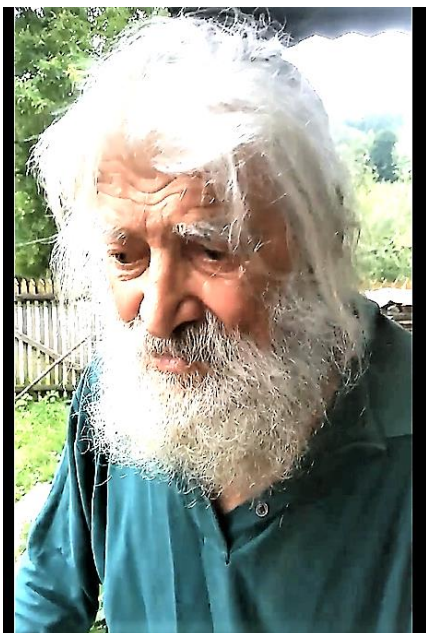
Într-o lume ciudată - globalizată, într-o țară care nu-și găsește cadenta, iată că pe cursul mijlociu al Bistriței, între Munții Bistriței și culmea Stânișoarei, mai există persoane care țin flacăra culturii aprinsă. Una dintre ele este Iolanda Lupescu, modestă, dar curajoasă și luptătoare, cu mare dragoste pentru locuitorii acestei cetăți. Logodită cu biblioteca, trăind cea mai mare parte a vieții în mirosul și mirajul cărților, s-a gândit că ar fi bine să scrie și ea o carte- „Carte frumoasă, cinstei cui te-a scris”. Această carte este Monografia Comunei Borca, a II-a ediție revizuită și care este doar un diamant în diadema activităților culturale desfășurate de autoare. În această carte oamenii locului își văd trecutul, prezentul și viitorul. Cartea apare la peste 100 de ani de la prima monografie a comunei Borca din 1906 a lui Augustin Berian, administratorul Domeniilor Coroanei.

Folosind o vastă bibliografie, culegând în timp multe informații de la cetățenii din zonă, reușește să-l facă pe cititor mândru de locurile în care s-a născut și trăiește, să continue tradițiile înaintașilor, să respecte instituțiile de pe raza comunei și pe marile personalități care s-au ridicat din rândul familiilor modeste de la noi. Această carte constituie un instrument - e un ghid pentru activitățile educative ce se desfășoară în școlile noastre, reprezintă un model și un îndemn spre cunoaștere și cercetare. Iolanda a format și un grup de jurnaliști la liceul din Borca. Ei vor menține flacăra vie a activităților de cunoaștere. Iolanda și „ajutoarele” ei se ocupă și de revista „Biblioteca din Nord”, de toate activitățile comemorative din comună. Toate acestea și multe încă altele, reprezintă o plus valoare pentru cultura din această localitate.

Pentru toate acestea, îi mulțumim astăzi (Ziua internațională a cuvântului „mulțumesc”), o felicităm și îi dorim putere să continue, ca un adevărat model ce este pentru această comunitate și îi dorim succes pentru a III-a ediție revizuită.

Profesor, Aurel Budăi

RESTITUIRI

”E prea bine...Și nu-i bine când e prea bine!”

-Petrea Chirilă- candela din Pârâul Pânteii

Pentru situații de excepție, vom face pogrământ de a prezenta subiectiv cele ce urmează.

În 2005 ajung la Pârâul Pânteii, la școală, după aproape două decenii de... orășenit. Greu! „Doamne, ce caut eu aici?” Și degrabă aveam să aflu răspunsul: era ceva, cineva de ascultat, de învățat, de respectat și de urmat. Trăia Părintele Iustin Pârvu, dar era un model greu de urmat, era un...sfânt! Și noi căutam ceva mai ușor, ceva mai aproape de viața noastră. Moș Petrea, cel care ajuta pe toată lumea .

Era mai la îndemână.

Oricine avea de ascuțit un topor, de dres o fierătanie, ajungea la moș Petrea Chirilă. Era „moș” de multă vreme.

Cu toată bătrânețea, știa pe de rost *Paracelisul*, zeci de acatiste, citea toate cărțile aduse de Sanda, fiica lui ,care lucrează de ani buni la Protopopiatul Piatra Neamț. Aceeași fiică ce scria la mașina de scris acatiste și cuvinte de învățătură ortodoxă, pe timpul comuniștilor, deși bătrânul Petrea Chirilă făcuse închisoare pentru mult mai puțin.

Dar, să mergem cât de mult putem, în urmă...un copil orfan de tată, venit din Grințieș, mânat de nevoi, oprit la fierăria lui Porfir, are de îndurat foame, frig, dormit pe cărbuni, cenușă, vorbe grele.

Tânărul găsește acasă, lângă mama lui, un bărbat străin, care nu-l iubește, se întoarce ca un orfan deplin, lângă asprul fierar Porfir.

De aici ajunge șofer, se căsătorește cu Ileana. Toate par bune, dar tânăra nevastă are nevoie de ajutor sufletesc. Că fără Dumnezeu nu există bine. Atunci a pornit Petrea Chirilă spre Sihăstria , la părintele Cleopa. Era un drum dintre acelea pentru care se putea face pușcărie. Părintele Cleopa Ilie era vânat de securitate.Și-i rânduiește canon de post 40 de zile, cu pâine și apă după apusul soarelui. Familia se așază pe drumul rânduiei creștine, în vremuri de multă necredință. Aceasta înseamnă izolare, suspiciune, însingurare. Ceea ce nu e neapărat rău, dar împuținează dragostea dintre oameni.

Povestea uneori, cu un umor amar și unic,cum că, pentru vina de a fi numit crâșma din sat „șantierul dracului”,a fost chemat să dea explicații la sediul partidului-ofensat de lipsa de prețuire a „unității socialiste”. Dar râca nu s-a terminat: Petrea Chirilă montează o cruce la poartă-troiță. Comuniștii o smulg și o aruncă-el o pune înapoi.Această troiță o adusesse pe jos,cărată în spate de la mănăstirea Neamț,unde se mutase călugărul Ghervasie.

Toate acestea se adună la dosarul de potrivnic al binefacerilor comuniste, atunci sunt aruncate în joc armele cele tari: minciuna, înscenarea. Un „preot” îi aduce acasă o cristelniță, chipurile să o repare la fierărie, apoi curtea fiearului se umple de securiști îmbrăcați civil: „Petrea

Chirilă este un mistic ce face acasă botezuri”. Umează detenția –La Onești (Borzești) și Bacău. Scapă repede , cu ajutorul Maicii Domnului. Doar bătăile și foamea, umilița și chinul nu pot opri un oștean al lui Hristos.

Află la Mănăstirea Bistrița pe părintele Ghirvasie, care îi devine povățuitor. Acesta îl sfătuiește să plătească ,împreună cu ceilalți săteni,icoană cu Maica Domnului, pentru satul Pârâul Pântii.După o vreme, Petrea Chirilă primește răspuns să meargă după icoană , că e gata,argintată, înrămată.Se pare că banii-destul de mulți,i-ar fi dat Neculai Grosu din Stejaru, drept mulțumire că a scăpat cu viață din război, glonțul oprindu-se în cartea de rugăciuni.

Aducerea unei icoane se face cu alai, nu oricum. Dar în acea vreme era interzis să circule

mai mult de două persoane împreună. Totuși, șoferul Petrea Chirilă a umplut camionul de oameni, a pornit spre mănăstirea Bistrița.Până să ajungă să ia icoana,îi oprește miliția la Bicz și este prins cu acte false,să nu mai vorbim de camionul plin de oameni.,„Pușcăria te mănâncă!”.Credincioșii nu s-au speriat , au mers după icoană.Drumul înapoi a fost ocrotit de icoană:miliția făcea controale, iar mașina cu icoana și credincioșii treceau într-un fel minunat pe lângă toate piedicile.Toate mașinile erau controlate și verificate, cu icoana mergea fără nici o piedică. Misiunea a fost îndeplinită .Doar că a doua zi este chemat la sediul partidului , la Piatra Neamț, pentru cercetare. Cel mai mare în grad, Stoleru, îl chemă în birou și îi cere să povestească de ce fusese cu acte false și cu mașina plină de oameni prin Bicz cu o zi în urmă.,„Dar vezi, să nu mi spui de pe pereți!”.„Și am spus tot, cum am fost după icoană, cum nu ne-o oprit nimeni, de parcă nu ne vedeau...”Tovarășul Stoleru l-a bătut pe umăr, i-a cerut să nu mai spună nimănui și, dacă va fi la necaz, să îl caute. Icoana și astăzi bucură biserica din Pârâul Pântii, iar pe spate are notița cu toate cele întâmplate.

În urmă cu 6-7 ani îl duceam cu mașina spre Stejaru, unde a cântat la strună aproape o viață. Eram deja *rude*, fiica mea, Eugenia fiind botezată de dânsul. Îmi zice deodată: „E prea bine, și nu-i bine când e prea bine!”

Da, așa era, se trăia bine în țară, deși mii de români plecau afară să câștige mai bine. Doar unii ca moșul Petrea stăteau în țară și lucrau pământul cu sfințenie, chiar și când nu mai putea merge. Ani întregi din rodul grădinii a dăruit oricui avea nevoie .

Mă gândesc acum , de ce mi-o fi spus atâtea? Au fost prin curtea lui oameni mari , veniți din toate colțurile țării , dar și de peste hotare. Îmi amintesc despre dna prof .dr Natalia Lazăr de la Facultatea de Litere –Baia Mare, care mergea pe urmele baltagului, căuta etimologia unor cuvinte, colinde vechi , între două conferințe. Am mers împreună cu oarece creștini veniți din Basarabia să vedem fierăria unde s-a filmat „Baltagul” lui Sadoveanu. Am găsit mult mai mult decât am dorit!

Fierăria
fermecată,
în spatele
acesteia era
siciul
pregătit de
mult,
simplu,
brut...

„Hristos a înviat!” așa saluta oamenii , iar oamenii nu mai râdeau, nu-l mai făceau nebun, se simțeau și ei bine că le amintește de Înviere. Duhovnicul , mult mai tânăr , îi rânduise așa canon , să le zică oamenilor că „Hristos a înviat”. Ce am vrea și noi să avem bucuria învierii...

*Profesor învățământ primar,
Cristina Petrea*

MONOGRAFIE

Casa parohială Sabasa

Construită în 1930, cu ajutorul enoriașilor, actuala casă parohială se presupune că este pe locul altei case, mai mici, care nu mai corespundea nevoilor preotului și a comunității. Trebuie avut în vedere că până în 1945, în această casă a avut sediul Protopopiatul Sabasa, care deservea

localitățile de la Farcașa până la Broșteni. Casa este boierească și păstrează intacte coloanele din fața cerdacului, pe care se vede pictată sfânta cruce. Treptele, din piatră, sunt făcute de „talienii” care au construit podurile de pe Sabasa. Ferestrele păstrează modelul foarte vechi, cu șase ochiuri, cu ornamentații care au în centru coroana regală, cu glafturi dantelate. Părintele Mihai Ifrim, actualul paroh, spune că nu se pot pune termopane la o casă foarte veche. Structura are

lambriuri din lemn, cu bârnele de susținere ornamentate. În temelie s-au păstrat gurile de aerisire. Chiar dacă în construcția casei s-au folosit piatra, nisipul și varul, nu lemnul, gurile de aerisire au rolul de a proteja casa de bureți. Acoperișul s-a păstrat intact, este din olane care nu se mai construiesc astăzi. La fel și hornurile, de un model special. Pridvorul din spatele casei a păstrat treptele construite de „talieni”, care, după atâția ani sunt într-o stare perfectă și structura cu lambriu de lemn și bârne de susținere sculptate. La îmbinarea peretelui cu lambriul de află o bară metalică, folosită ca o cumpănă pentru constructori. Acela era etalonul de echilibru în construcție. Cerdacul are piloni sculptați și porțițe sculptate în formă de raze solare. La sfârșitul construcției s-a făcut „nunta” casei, așa cum reiese din arhivele parohiei. Se organiza o masă la care erau invitați fruntații satului, prefectul, lăutari care înveseleau invitații. Se sfințea construcția, dar nici morții nu erau uitați, li se dădea și lor de pomană. Se strângeau sume de bani, care acopereau cheltuielile de construcție. Prima „nuntă” s-a făcut când era paroh părintele Hrițcu, pentru că s-au înregistrat două nunți. Părintele Vasile Gheorghiasa a construit o bucătărie de vară, cu partea din față, „fruntea casei”, mai ridicată. Muntenii noștri căutau să atragă soarele, atunci când construiau ceva. Acum 4 ani, casa parohială a fost renovată, dar s-a păstrat arhitectura și specificul. Este o casă foarte bine conservată, grație părintelui paroh Mihai Ifrim.

Părintele Ifrim ne-a spus: „Promovarea locurilor în care trăim e o datorie a noastră, a tuturor. Conservarea casei parohiale a fost și rămâne un deziderat al parohiei Sabasa. E necesar să înțelegem că suntem cumva datori istoriei”.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

CENACLU

Întrebare

*Cu glezne tatuatate de amintiri,
Cu ochiul scaldat de lacrima primei iubiri
Haotic, îmi fac cale printre gânduri,
Cauzându-mi multe riduri
Din stilou, plânge cerneală -
Pentru foaie, operație cerebrală
Care are numeroase consecințe
Eșecurile mele nemărginite...*

*Am pierdut prețul vieții glorioase,
Am rămas doar cu vremuri arse
Îmi e dor de a mea rază , mamă unde ești?
Copilărie pe mine când mă mai vizitezi?*

*Trandafir cu petale cerești
Trandafir cu petale cerești
Înfășurat în tricolor
Înjunghiat de un dor apăsător
Asta România mea ești!*

*Mal scaldat de regina noastră mare,
Vârfuri muntoase, îngeri printre nori,
Câmpii infinite luminate în zori
Așa capeți tu, România mea valori!*

*Dacă țărâna glas ar avea
Doamne, adevăr ascuns n-ar mai exista,
Și de s-ar scurge și acum
Sângele s-ar închea în plumb...*

*Și ți-aș lăsa moștenire,
În paza Domului să fii chiar și în neștire,
Să aibă românul o bucurie
Că ne ești casă, dulce Românie !*

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

În tăcere

*În liniștea mea doar cântecul viorii e permis
Sunt un pretențios, nu ai să mă descoperi, mă simt ca în abis.
Un singuratic, cerșetor de tăcere
Dorindu-mi doar calmitate, asta fiindu-mi singura plăcere.*

*Tânjesc după amprente lăsate de note muzicale,
Să am tatuată pe suflet vocea mamei ideale.
Răsunând pe alei, călcând alene,
Izbindu-mă de cărți, considerându-le ca niște pene
Lăsate în urmă de suflete cu literatură injectată în vene.*

Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C

Nesigur

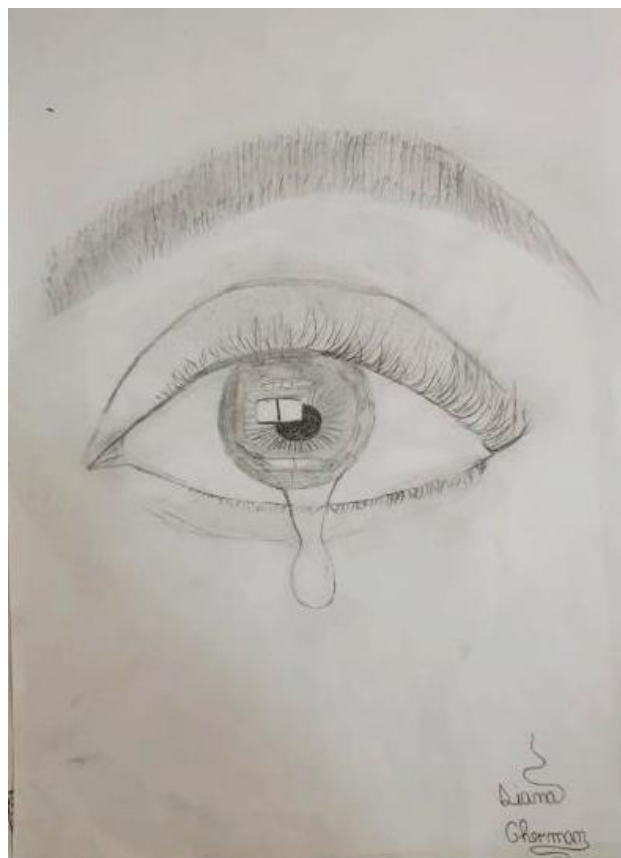
*Confuz, nu știu pe unde-mi umblă pasul
Sau de sunt treaz sau dorm într-un cavou
Confuz, nu știu pe ce poteci mi se aude glasul
De-s șoapte stinse sau doar un ecou*

*Morbid, în prag stau gata de plecare
Și amintiri mă năpădesc ~un stol~
Morbid, nu știu de la a lor chemare
Să fug sau să rămân, privind în gol*

*Inert, inima nu vrea ca să mai bată
Și mușchii se atrofiază în spasme
Inert, dar mai aștept ca înc-odată
Nostalgia să-mi arate fantasme*

*Nesigur, confuz, morbid, inert,
Îmi joacă de-odată delirul
Eu mă distrez ~muncă de expert~
Când iau în răs destinul.*

Ruben Carază, clasa a X-a C

Despre Dragobete

Dragobetele este o zi românească în care se sărbătorește iubirea la data de 24 februarie, iar tradiția spune că dacă ești împreună cu cel pe care îl iubești în ziua de Dragobete, fie și pentru câteva clipe, veți fi împreună tot anul. Dacă ești singură și el este cel la care visezi, vorbește-i în această zi și i se vor deschide ochii în privința ta. Cu toate acestea românii sărbătoresc ambele zile Sfântul Valentin (14 februarie) și Dragobetele de aceea luna februarie mai este numită și lunii iubirii însă aceste zile au devenit niște sărbători mai mult comerciale, în România în această perioadă fiind vândute ciocolate și flori în valoare de aproape 1 milion de lei și cadouri personalizate găsite în toate magazinele în valoare de aproximativ 5 sute de mii de lei conform unor studii efectuate recent.

Teodora Petrescu, clasa a X-a C

SĂNĂTATEA ÎNAINTE DE TOATE

Puterea cuvântului și a apei

„Existența este vibrație” spune autorul unei descoperiri senzaționale, Masaru Emoto, savant de origine japoneză. Fiecare lucru, ființă, tot ce există în Univers are propria sa frecvență care este unică, astfel că putem spune că întreg Universul este în stare vibratorie. Datorită fizicii cuantice acest lucru a putut fi dovedit științific. Muzica, cuvintele, în general toate undele sonore sunt vibrații.

În Vechiul Testament este scris : “La început a fost cuvântul”. Acest lucru a fost înțeles și de Masaru Emoto care este de părere că Ideea, Cuvântul au creat viața, ființa omenească care trăind în mijlocul naturii și experimentând de la primele încercări de exprimare verbală ale ideilor a început să-și dezvolte puțin câte puțin un limbaj care să exprime cât mai mult posibil ideile, gândurile. Puterea gândului se poate transmite și cuvintelor. Gândurile însoțite de emoții și sentimente pozitive sau negative pot da naștere la cuvinte, respectiv un limbaj pozitiv sau negativ care să aibă repercursiuni asupra vieții oamenilor, a celorlalte ființe sau lucruri care ne înconjoară.

Toate obiectele, lucrurile din jurul nostru pot fi impregnate cu ajutorul cuvintelor dându-le astfel niște calități în plus. Apa de exemplu este cea mai sensibilă la frecvența diverselor vibrații, preluând în modul cel mai fidel informațiile transmise în mod vibratoriu. Și deoarece ea se găsește în procent foarte mare atât pe Terra cât și în corpul oamenilor, animalelor și plantelor ea joacă un rol foarte important: de oglindă a lumii care ne înconjoară.

Ce a descoperit savantul japonez Masaru Emoto este că apa e vie, are memorie, inteligență. El a constatat că și cuvintele scrise emit vibrații pe care apa le poate percepe. Astfel, introducând în apa naturală o hârtie (sau chiar așezând un pahar de apă pe o hârtie) pe care s-au scris anumite

mesaje, apa a preluat aceste informații sub formă de vibrații și în procesul de înghețare a cristalizat în forme specifice după natura mesajului. De altfel și medicul neurolog Dumitru Constantin Dulcan atinge și dezbate această idee de „inteligentă a materiei” în cartea cu același nume („Inteligentă a materiei”) dar având alte baze de pornire, fiind un subtil observator al naturii. Chiar și cuvintele scrise cu intenție pe hârtie prin intermediul mediului înconjurător (aerul de exemplu) comunică cu universul.

În afară de calitățile fizice și chimice a apei pe care le știm cu toții aflăm deci, că apa este o excelentă purtătoare și transmițătoare în același timp de informații. Astfel, cunoscând calitățile apei s-a observat că aceasta cristalizează diferit: apele din lacurile montane nepoluate, apele de izvor și în general apele naturale, curate, pure, cristalizează asemănător fulgilor de zăpadă, cu forme hexagonale, cristalele având figuri de o geometrie perfectă spre deosebire de apele poluate sau cele tratate care produc cristale deformatate, asimetrice, amorfe. S-a mai observat, de exemplu, că în momentul în care apa naturală îngheață ea va cristaliza în forme hexagonale perfecte, însă

dacă se intervine în timpul procesului cu informații care sunt contra naturii se vor forma cristale asimetrice. Astfel, informațiile prin cuvinte rostite (sau încantații) sau scrise și introduse în apă :

- în concordanță cu natura (iubire, dragoste, recunoștință, mulțumire, binecuvântare) vor da apei (forme hexagonale, armonioase, geometrice a cristalelor) calitățile dorite generând energii pozitive ;
- în disonanță cu natura (ură, mânie – folosind termeni insultători, jignitori, supărători) vor da apei (forme amorfe, ciudate, dizarmonioase ale cristalelor) calități nedorite generând energii negative.

Puterea cuvintelor noastre este dată de energia pe care o punem în ele, de încărcătura lor emoțională cu ajutorul sunetelor care sunt chei ale energiilor universului, ale ființei noastre, cu care putem să impresionăm tot ce este în jurul nostru. Apa ca și aerul care ne înconjoară este un foarte bun vehicul de informații, astfel după binecuvântarea apei de exemplu, ea devine apă informatizată deoarece a înregistrat emoțiile, sentimentele, trăirea efectivă transmisă de noi cuvintelor. În creștinism apa este simbolul material al Luminii, deoarece prin vibrațiile sale poate influența natura omului. În religia creștină sfințirea apei și botezul oglindesc acest lucru. Scăldatul în apă simbolizează la propriu și la figurat spălarea sau înlăturarea tuturor necurățeniilor și obținerea unei stări de bine. Puterea gândului, a cuvântului, rugăciunilor și calitățile apei descrise mai sus sunt folosite la binecuvântarea și sfințirea apei pentru obținerea Aghiazmei mari (care își păstrează proprietățile timp foarte îndelungat) din 6 Ianuarie -Boboteaza, sărbătoare creștină foarte mare.

În concluzie, mesajul apei devine diferit, apa comportându-se ca o entitate vie și inteligentă rezonând cu emoțiile, gândurile, cuvintele noastre și preluând în general vibrațiile și energia mediului în care se află.

PSIHOLOGIE

Gestionarea emoțiilor

Întotdeauna emoțiile influențează comportamentul nostru, iar atunci când nu suntem conștienți de ele, ne pot controla, făcându-ne să acționăm impulsiv. De aceea, uneori ne purtăm diferit față de cum ne-am purta în mod normal.

Scopul principal al gestionării emoțiilor este să ne ajute să câștigăm control asupra felului în care ne simțim și acționăm atunci când simțim emoții puternice, pentru a avea mai multă liniște sufletească.

Emoțiile sunt definite, în psihologie, ca fiind stări psihologice complexe, trăite ca schimbări fiziologice și fizice, care ne influențează gândirea și comportamentul. Emoțiile sunt naturale, le simțim cu toții, fiecare în felul său unic. Pentru faptul că le simțim diferit nu înseamnă că ceea ce simțim noi nu este real sau este mai puțin important. Emoțiile în esență nu sunt nici pozitive nici negative, ele sunt ceea ce simțim ca răspuns la ceva. Pentru a le înțelege, este mai ușor să plasăm aceste emoții pe un spectru cu doi poli: pozitiv și negativ. Deci, vom avea emoții pozitive ca bucuria, fericirea, mulțumirea, admirația, și emoții negative precum furie, tristețe, dezamăgire, rușine, vinovăție. Emoțiile negative au evident un impact negativ asupra noastră. De exemplu: rușinea ne poate face să evităm locuri, persoane, experiențe, să ne izolăm, tristețea ne poate imobiliza, furia ne poate face să devenim agresivi.

Atunci când fugim, negăm existența emoțiilor, fugim de noi, de propriile noastre trăiri. Fugim de una dintre cele mai bogate surse de cunoaștere și dezvoltare. Nu ne dăm voie să ne vindecăm sau să fim ancorați în realitate.

Cum să ne gestionăm emoțiile?

Emoțiile negative sunt de departe cele mai greu de

gestionat și de acceptat. Ele pot deveni acaparatoare și putem simți că pierdem controlul asupra ceea ce facem sau spunem. Este adevărat că gestionarea emoțiilor poate fi mai ușoară pentru unii oameni și mai dificilă pentru alții, așadar, cum să le stăpânim înainte ca ele să ne stăpânească pe noi? Câteva sfaturi bune de urmat ar fi :

- Să recunoaștem emoția pe care o simțim la un moment dat. Conștientizarea este întotdeauna primul pas spre gestionarea emoțiilor și spre o stare de spirit mai bună. Putem simți o furtună de emoții dintre care doar o una să fie mai puternică. Oare este rușine, teamă, furie, dispreț?

- Să observăm cum simțim emoția în corpul nostru. Emoțiile se manifestă în corp atunci când apar. De exemplu când ne este teamă putem simți că inima bate mai tare, cum anumite zone din corp sunt tensionate, ne poate dura capul, gura poate fi uscată. Atunci când simțim tristețe putem să observăm cum apare o durere în piept. Deci ne întrebăm cum ne simțim atunci când avem acea emoție.

- Să observăm cum emoția ne afectează comportamentul, el este ceea ce facem și ce spunem. Emoțiile noastre au un impact puternic asupra comportamentului nostru. Cum? De exemplu, putem evita persoane sau să vorbim agresiv când simțim furie; dacă simțim gelozie sau invidie putem face un comentariu răutăcios, când simțim tristețe am vrea să fim singuri.

- Să identificăm gândurile care ne însoțesc emoția. Emoțiile noastre sunt însoțite de gânduri sau diferite credințe. Să ne ascultăm gândurile atunci când simțim emoții puternice. Apoi le putem identifica tipul și le putem prelucra.

- Să identificăm ce stă la baza emoției noastre, care este cauza, ce anume ne face să simțim acele emoții. Este o cauză interioară sau exterioară? Sau ambele? De obicei atunci când descoperim cauza emoției noastre, imediat putem ști și încotro să ne îndreptăm pentru rezolvarea problemelor.

- Să ne acceptăm emoția: sinceritatea față de noi înșine este un plus extraordinar și o dovadă de curaj. Atunci când ne îmbrățișăm emoțiile pe care le simțim, intensitatea lor se reduce, nu ne mai controlează. Acceptarea este ca o vindecare.

- Să ne ancorăm în prezent și să acționăm adecvat. De obicei, imediat ce descoperim cauza, știm încotro să ne îndreptăm ca să găsim soluții, putem alege cum vrem să răspundem, ne putem alege comportamentul și cuvintele astfel încât să răspundem cât mai adecvat situației pe care o întâmpinăm.

Devenind conștienți de ceea ce simțim și făcând alegerea corectă, avem control asupra emoțiilor pe care le simțim, apoi le gestionăm. Astfel ne asumăm puterea și putem decide cum dorim să răspundem la situațiile care se ivesc în viața noastră.

Spor la simțit și acceptat emoții!

Profesor psiholog, Mirela Loghin

PLEDOARIE PENTRU LECTURĂ

DANIEL CORBU ȘI ROMANUL LUI DE SUCCES

După trei volume de proză scurtă, era de așteptat de la poetul optzecist Daniel Corbu să intre în rândul poetilor care scriu și roman de succes — de la Cărtărescu la Vosgian, Chifu, Alui Gheorghe, Dorian, să rămân la câteva exemple de poeți optzeciști. Personalitate accentuată (a

condus și conduce edituri și reviste literare ale lui, de la Panteon în anii 90 la Feed Back, azi, „revistă de experiment literar”, a scos cărți de eseistică și istorie literară, dedicate trup și suflet optzeciștilor și postmodernismului; a organizat la Iași și un Festival al neoavangardei; până la Revoluție a organizat celebrele Colocvii de poezie de la Tg. Neamț-zece ediții), cu un destin pe măsură, pus mereu la mari încercări personale, Daniel Corbu a publicat de curând „”. O carte a visului cu ochii deschiși, a oricărui creator-artist,

ajuns la ananghie sufletească: a retragerii pe o insulă. „O aventură a purei singurătăți”. A acelei singurătăți „care te ferește de ridicol”. Singurătate visătoare. În orice caz: „Nu-ți abandona visele”, îi tot repeta duhul fostei iubite, Rose Marie (urcată în avionul care nici azi n-a fost găsit, plecată cu Malaysia Ayrline MH 380, dispărut în realitate), personajului principal al cărții.

Cum să scapi de o viață literară toxică, să dau exemplul condiției scriitorului, decât retrăgându-te (alții, când nu mai pot, se sinucid sau pleacă în exil oriunde văd cu ochii, sau se călugăresc, avem mulți călugări Daniel, sau se izolează într-atât acasă, rupând orice punte de comunicare, că o poate considera o insulă)? Daniel Corbu și-a retras personajul (care poate fi sufletul lui), un pictor de succes, pe o insulă, Januvia, cumpărată în Pacific de la o cântăreață (insulă ideală, fără anotimpuri, de 530 metri lungime și 185 metri lățime) — „Daniel” fiind, nu se putea să nu calce pe urmele englezului Daniel Defoe (și al romanului lui de pomină, „Robinson Crusoe”) sau ale lui Eminescu (prozatorul) sau ale lui Eliade.

Cartea lui Daniel Corbu e pe placul visurilor mele, pictorul român de succes (plecat cu bursă la Paris la 34 de ani, vine în Australia în plină glorie, de unde se retrage la 2000 de kilometri de Melbourne, pe insulă, la 63 de ani, în plin ocean; ca pictor e considerat neoavangardist, plin de bani, bani câștigați din tablourile vândute, aduce cu el pe insula stâncoasă, plină de șerpi, cuceririle civilizației, are cu el laptop și tabletă care n-au nevoie de internet, generatoare pe benzină și panouri solare, are frigider și două congelatoare, mașină de spălat, e aprovizionat cu elicopterul, de la mâncare la butoaie cu benzină și pământ de flori (de către un nepot, devenit impresar), are iaht și barcă de pescuit (cu năvoade și afumătoare pentru pești; lasă că face

scufundări, cu costum și tuburi de oxigen), debarcader și scări metalice, are pușcă de vânătoare și pistol, difuzoare la iphone, casă cu paratrâznet, aparat foto pe care îl descarcă pe tabletă. Are și turn cu far, unde-și bea ceaiul (când nu și-l bea pe iaht sau în casa-pavilion; în Pavilionul Purei Singurătăți). Adună apă potabilă de ploaie. Merge pe insulă (cu un baston în interiorul căruia are seringă și ser antidot la mușcătura de șerpi) cu cizme din piele de taur, pe care are legați săculeți cu margosa, care alungă șerpii...

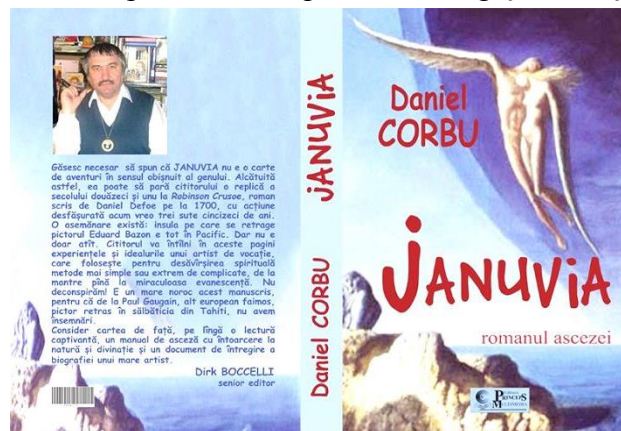
Sunt fabuloase descrierile legate de migrația păsărilor, care stau în tranzit pe insulă (papagalii de mare își fac și cuiburi în pereții de calcar)... Pictorul „nu poate gândi împotriva legilor naturii” (multe din păsări fiind devorate de șerpi). Altfel, miza retragerii pictorului Eduard Bazon e transformarea interioară, să ajungă să-și formeze o „conștiință impersonală”. El laudă „teoriile interiorității” (budiste) și ale iluminărilor. „Pe mine mă

interesează realitatea spiritului”, spune Eduard Bazon în jurnalul său, ținut pe insulă. Convinș că „întreaga materie are memorie spirituală”... Are parte de călătorii astrale în timpul somnului. Scapă de slăbiciunile trupești, învățând că „răul intră în corp prin 84.000 de porți”, derivate din tot felul de sentimente (de tip ură, poftă, mândrie, gelozie, confuzie)... Intră în plină criză, nevoiță, „adică suferință” interioară (specifică ascezei). Îl ajută forța rugăciunii, ea îi fortifică propriul sine. Știe că trebuie să urce pe „trepte de inițiere, trepte de cunoaștere, trepte de sfințenie”...

După șapte ani locuți pe insulă (nepărăsită decât cu iahtul la o plimbare îndepărtată, când a descoperit un iaht în voia valurilor, cu stăpânul iahtului mort) avea 41 de kilograme (într-un an a slăbit 30 de kilograme; avea la venire 92 de kilograme), nu mai mânca nici un fel de carne sau pește, ci doar sâmburi de fructe și suc de diferite rădăcini și frunze de plante (inclusiv cannabis) — după o perioadă de levitație, acum îi apare Atoțitiitorul, cu figura lui Einstein, pe care îl întrebă: „Dacă ești tu, Atoatefăcătorule, de ce ai chipul lui Einstein și de ce vorbești în germană, pe care eu nu o cunosc la perfecție?” La care primește răspuns: „Știi bine, sunt într-o întruchipare”.

Are senzația, spune personajul principal, că-și trăiește posteritatea. E obsedat de tehnicile yoga ale gurului-călugăr Dagupta de la Centrul Tibetan din Paris, de „Divina Comedie” și de ascetul tibetan Milarepa, poet și yogin care a petrecut mulți ani în singurătate și meditație și care a scris autobiografia „Viata lui Milarepa” (acel Milarepa care a ajuns la o mortificare de trei luni și 13 zile și a reușit levitația).

„Artistul sentimental” se răsfăță cu prezența dragonului meloman (căpetenie peste șerpii de pe insulă, cu un desen în formă de clepsidră pe cap), cu care vorbește și căruia îi dă să mănânce de câte ori apare la pavilionul lui. Vinde în cele mai celebre galerii picturile realizate pe insulă (duse cu elicopterul de impresarul lui, Toby). Pictează cupola din salon, ridică un monument unui mort

găsit pe insulă (sculptând în piatră cu aparatură la zi), face „pregătiri sapiențiale pentru viața de apoi” și într-un final, dispărând, participă la „unirea spiritului cu balsamul cosmic”...

„JANUVIA” — un roman melancolic (conform lui Shakespeare, pomenit de autor: melancolia, o rană a frumuseții).

Am visat alături de Daniel Corbu „aventura vieții lui”, îi mulțumesc pentru lectura extraordinară, de impact. Personal, sper să fie tradusă „Januvia”, sunt convins că e o carte de succes.

Liviu Ioan STOICIU, scriitor

SONDAJ DE OPINIE

SERVICIILE DE BIBLIOTECĂ

Au participat la acest sondaj 25 de tineri cu vârsta de 18 ani. Am fost foarte curioși să știm câți dintre colegii noștri frecventează cele două biblioteci, CDI-ul și Biblioteca „Aurel Dumitreașcu”. Suntem dezamăgiți, pentru că în cele două biblioteci foarte bine dotate, intră mai puțin de jumătate din rândul celor intervievați. Iată întrebările și răspunsurile:

1. *Cât de des vizitați biblioteca liceului?*

3 elevi au spus de 2-3 ori pe săptămână; 3 elevi- foarte des; 1- când mă duc să-mi iau scutire; 2—deloc; 1- nu de foarte multe ori; 1-rar; 1- uneori; 1- o dată pe semestru; 2- de câte ori am nevoie; 7- de 3-4 ori pe lună.

2. *În afară de CDI știți că în comună mai este o bibliotecă foarte dotată?*

16 răspunsuri de „da”; 3 răspunsuri de „nu”; 6 răspunsuri „știu, dar nu am vizitat-o”.

3. *Cât de mulțumiți sunteți de varietatea de literatură disponibilă la bibliotecă?*

18 elevi sunt foarte mulțumiți; 1 deloc, titluri anoste; 1- n-o știu; 1- cât de cât; 2- destul de; 2- 3/5(?).

4. *Puteți găsi cu ușurință orice carte vă interesează? Dacă nu, ce ați dori să găsiți?*

9 elevi găsesc tot ce caută; 1-nu prea găsește; 1 – mai multe cărți de Irina Binder; 2- doresc mai multe cărți de literatură contemporană; 1 vrea reviste deocheate(!).

5. *Personalul bibliotecii este prietenos și de ajutor?*

17 răspunsuri de „da ”; 4- foarte prietenos și de ajutor; 1- să zicem; 1- este foarte drăguță doamna; 1- destul de prietenos.

În răspunsurile pe care le-am citit am observat că unii dintre colegii noștri nu sunt deloc informați cu

privire la fondul de carte, dar își arată așa zisele nemulțumiri, ca să nu dea impresia că sunt total pe dinafară. Irina Binder nu a scris „tone” de romane, cele pe care le-a scris sunt în bibliotecă. Cei care vor literatură contemporană, să se informeze, că în bibliotecă este plin de asemenea titluri. Întrebare pentru cei cu răspunsuri evazive, “cât de cât ,“de exemplu, știți pe unde este intrarea la CDI? Sunteți foarte descurcăreți în a da răspunsuri care să vă salveze de pasivitatea și indiferența în care trăiți. Nu citiți, fraților! La ce bun, atâta carte! Pierdeți vremea, dacă la atâta vă pricepeți!

Membrii Clubului de jurnalism

NOI, DESPRE NOI

Ziua cititului împreună

„Întotdeauna mi-am imaginat Paradisul ca fiind un fel de bibliotecă”. Vorbele lui George Luis Borges sugerează o anumită valoare a lecturii și conturează cel mai bine concepția omului care citește și consideră cartea un paradis beletristic, un generator de sentimente, un tărâm al libertății. Aceste valori le celebrează și ziua internațională a Ctitului Împreună.

Lectura reprezintă unul dintre punctele comune ale omenirii, care în această zi aduce și mai aproape oamenii care văd în cărți regăsire, cunoaștere și vitalitate. Persoanele care citesc au parte

de o sănătate mintală aparte, în primul rând sunt înconjurată de culturalizare, sunt mereu alimentați cu informații din orice

domeniu, au o dezvoltare lingvistică vastă și sunt persoane care poartă ca „bijuterii”, creativitatea și inspirația. La nivel național, dacă am face un sondaj câți oameni vizitează o bibliotecă, câți sunt interesați sau în căutare de titluri foarte bune, câți sunt interesați de acest subiect? Puțini, în prezent lectura dacă nu ar mai reprezenta o obligație în școală, câți copii ar alege cărțile în locul lumii digitale, dar totuși speranță există în persoanele care sunt cu adevărat pasionate de lectură, care prin promovarea acesteia poate devenii și pasiune pentru alții. De-a lungul timpului de când mă aflu în ipostaza de elevă și de pasionată a cititului am încercat să valoric importanța lecturii, să împart idei, opinii asupra unor titluri care mie personal mi-au dat un imbold în a pătrunde în lumea cititului. Zi de zi fac cunoștință cu personaje noi, complexe și unice, cele mai memorabile pentru mine fiind : Theo Faber din „Pacienta tăcută”,-Alex Michaelides, Alex Cross din „Justiția lui Cross”-James Patterson, Lina din „Printre tonuri cenușii”-Ruta Sepetys, Ove din „Un bărbat pe nume Ove”-Fredrik Bach am, Hannah din „Cititorul” – Bernhard Schlink care mi-au oferit fiecare câte o lecție, care mă învață în a fi un om mai bun și mai corect pentru el însăși.

Încurajez lectura și nu cred în vorbele „nu îmi place să citesc”, cred ca nu a fost găsită cartea ideală care există pentru fiecare om.

Ionela Diana Cotrigășanu – clasa a X-a C

Ambasada României la Paris

-continuare din numărul trecut-

Sala de bal în stil neo-rococo, denumită și Salonul de aur, care servea drept birou și salon de recepție al Martinei, a fost amenajată în 1897. Acest ansamblu, restaurat acum câțiva ani, se distinge prin munca de integrare a ornamentelor stil Ludovic al XV-lea provenite din diferite locuri, muncă datorată lui Florian Kulikowski. Ansamblul relevă influența Palatului Soubise. Picturile de deasupra ușilor sunt în stilul compozițiilor florale din secolul al XVII. Micul salon octagonal, adiacent, a fost realizat spre 1903. Salonul este ornat de patru scene de vânătoare de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Acest salon conduce spre sala de teatru și spre sala de mese

Sala de mese a fost realizată spre anul 1904 în stil rococo. Această sală este ornată cu superbă marmură policromă pe stilul Versailles, ca și partea de deasupra fântânii ce reia motivul "Baii nimfelor" a lui Girardon. Plafonul este pictat în trompe oeil. Masa, decorată cu un brâu de stalactite, este încă acolo.

"Fântâna lui Neptun" reprezintă un element tipic pentru secolul al XVIII-lea și al preferinței acestuia pentru tema universului acvatic care își găsește ecou în toată sala și, în special, în tabloul din fața fântânii. Este vorba despre un tablou din tinerețe al vestitului Boucher (1703–1770), intitulat "Renașterea lui Venus", tablou care în 1994 a făcut obiectul unui studiu. În jurul lui 1902-1904, a fost cumpărat, cu 21 000 de lire sterline, de la descendenții doamnei Tussaud care îl dobândise pe la 1848 și îl expusese în muzeul ei de ceară. Istoricul de artă Alastair Lang presupune că această operă de artă a fost realizată pe la 1731.

În 1897 și 1898, o sală mare de concert și teatru, particulară, strada Saint Dominique. Gustave - Adolphe Gerhardt (1843 – 1921) a realizat această sală. Gerhardt, deținător al marelui Premiu Roma în arhitectură, autor al numeroase palate particulare, restaurator al *Collège de France*, reia, urmând pe cât se pare sugestiile contesei, planul bazilical antic și dispunerea bisericilor bizantine.

Teatrul servea și drept muzeu, mai multe mărturii indicând, de exemplu, că aici erau expuse instrumente de muzică și picturi. În anul 1900, publicația „Lumea Muzicală” anunța că sala putea primi 600 de vizitatori și că posedea o orgă mare. Această orgă există încă și constituie unul din rarele exemple de orgă profană pariziană care a dăinuit de la începutul secolului.

Portretul unei alte ocrotitoare a artiștilor, Regina Elisabeta

(Carmen Silva) Sala Bizantină a fost locul desfășurării unor evenimente majore pentru istoria teatrului: regizorul Adolphe Apia a efectuat aici prima sa reprezentație în 1903 și faimosul croitor Mariano Fortuny, supranumit de Proust – „fiul genial al Venetiei” – a inaugurat aici un sistem de cupole cu pânză pliabilă care dădea spectatorului senzația de profunzime. Sistemul de iluminare era și el inovator.

Numeroase alte reprezentații au avut loc în această sală. Martine de Behague putea asista la reprezentații din Sala Cavalerului. Această sală, amestec între stilurile *art nouveau* și cel medieval, comunica cu sala de teatru.

La această masă de marmură ,din balcon, Constantin Brâncuși își fuma pipa atunci când venea în vizită la contesă. Unii speculau o simpatie specială pentru sculptorul român, ba chiar spun că ar fi fost principalul motiv pentru care acest castel deosebit ar fi ajuns sediul ambasadei României. Fosta ambasadă a fost donată Bulgariei, de bucurie că noul sediu, deși destul de scump plătit, era o minunăție.

Institutul Cultural Român este încă locul ce promovează tot ce-i românesc și nu piere: cântec, joc, gastronomie, poezie –tradiții, după cum am ajuns și noi să întâlnim membrii asociației ADOR, obișnuții ambasadei, organizatorii inimoși ai multor evenimente. Sărbătorile ce acasă sunt năpădite de rutină, acolo sunt evenimente memorabile, hrană sufletească pentru dorul românilor din Paris.

Concurs sportiv Run Fest

În cadrul Liceului "Mihail Sadoveanu" Borca s-a organizat concursul sportiv Run Fest, idee inițiată de Consiliul școlar al elevilor. Numărul de participanți maxim a fost de 30 persoane,

băieți și fete din care au fost prezenți doar 27 din motive necunoscute. Profesorii care au supravegheat durata concursului au fost domnul Ilie Damian și Alexandru Teodorescu.

Fiecare concurent a trebuit să parcurgă următorul traseu: din poziția ghemuit se dă startul și se începe cu o rostogolire în față pe saltea urmată de două sărituri consecutive cu ambele picioare, o nouă rostogolire în față și continuă cu atingerea a patru popice, două în dreapta și două în stânga concurentului. În continuare o bară scundă pe sub care participanții urmau să treacă a dat multora penalizări, din nou trebuie atinsă o popice, o rostogolire și altă trecere pe sub bară. După care intervine ceva nou, din poziția aplecat concurenții trebuie să meargă ținând în mână o roată,

precedată de schimbarea în zigzag a șasea popice. În fugă trebuie traversată o bară având în ambele brațe două mingi grele, acestea trebuie abandonate la capătul barei. Ultima probă este cea de a doborî trei sticle cu ajutorul a trei mingi, dacă nu sunt nimerite din prima și date jos se mai poate încerca o singură dată. Penalizările au fost date astfel :patru secunde pentru orice greșeală din traseu și trei secunde pentru fiecare sticlă nedoborâtă.

Participanții care s-au remarcat pe traseu și au obținut cel mai bun timp au fost : Arsinte Cristian premiul I (X B) , Lupu David locul alII-lea (VIII B) și locul al III -lea Ursu Cosmin George(XI D) care au fost premiați cu diplome, cupe și câte o minge.

Diana Cotrigășanu și Ruben Caraza, clasa a X-a C

Spectacol de Crăciun – De ani buni de zile, elevii, profesorii și localnicii comunei Borca sunt obișnuți cu spectacolul de Crăciun de dinaintea sărbătorilor. În acest an, după o pauză din cauza situație pandemice în care ne aflăm, în seara de 22 decembrie talentele au fost prezente pe scena Căminul Cultural Borca. Ne-au încântat prin colinde răsunătoare și tradiții specifice.

-Târg de Crăciun – În data de 22 decembrie în sala de sport a liceului „Mihail Sadoveanu „, Borca a avut loc târgul de Crăciun, idee inițiată de elevii claselor a VI a B și a IV a. Juniorii liceului ne-au încântat privirile cu obiecte decorative specifice sărbătorilor, lucrate cu mîgălă de mîna lor și cu preparate gastronomice, cum ar fi :chec, turtă dulce, negresă, pizza. Fiecare clasă a avut un mod de organizare deosebit care le-a adus desigur și câștiguri financiare, rod al muncii lor.

-Aniversare- Pe data de 2 decembrie a fost aniversată ziua de naștere a poetului Nicolae Labiș la clasa a 3-a, înv. Nicoleta Ciubotă. Copiii au aflat cum a trait și ce preocupări a avut poetul supranumit ” buzduganul unei generații”.

-Omagiere- Cu clasa a 9-a C , l-am omagiat pe Eminescu, de ziua lui, 15 ianuarie. Poezie, muzică, vorbe de duh ale poetului nepereche.

-Ziua cititului împreună- Pe 16 februarie am serbat Ziua cititului împreună, cu elevii claselor a 3-a și a 4-a. Toți copiii au păreri proprii despre importanța lecturii.

-Ziua Nationala a lecturii- cu ocazia acestei zile, am aflat de la tinerii din clasa a XI-a C, cu care am serbat, că lectura este direct proporțională cu civilizația unei țări.

-Dragobete- pe 24 februarie, s-a încheiat jurizarea la concursul de poezie și desen organizat cu prilejul acestei zile. Premiul I la secțiunea desen i-a revenit lui

Sebastian Constantin din clasa a III-a. Premiul de poezie a fost obținut de Mihaela Tărăță – Gavriloaie, absolventă a Liceului Borca. Au obținut premii speciale pentru desen și poezie elevii: Alexia- Maria Măhălău, Miruna Ioniță, Medeea Todirică, Ioana- Alessia Tanasă, Anastasia Tanasă, Ioana Mujdei, Daria Bostan.

-Clubul meseriilor rurale- Învățătoarea Ramona Spătărescu a înscris școala noastră în proiectul național *Clubul meseriilor rurale*, în care tinerii au făcut cunoștință cu persoane care mai practică meseriile pe cale de dispariție : țesutul, cu Cătălin Popovici, drănițaritul, cu Ion Ruscanu,

cioplitul în lemn cu Ioachim Precup. Proiectul se ocupă și de turismul cultural. S-au vizitat case vechi și s-au aflat poveștile lor de la oameni bătrâni și interesanți, s-a făcut ciclism pe Stânișoara, interviuri cu oameni ai muntelui, o plimbare cu căruța prin Pârâul Cârjei, recondiționarea locului

numit "Borcut". Din proiect mai fac parte prof. Vasilica Mihai, bibliotecarele Despina Gheorghiu, Iolanda Lupescu, înv. Dumitrela Alămâie, prof. Marcela Bondar prof. Cătălina

Radu. Proiectul are în vedere menținerea și păstrarea identității locului.

Membrii Clubului de jurnalism

PAGINA CELOR MICI

De prin decembrie nu mai știți despre noi, așa că vă spunem: după ce am organizat noi un concurs on-line pe pagina școlii

www.facebook.com/groups/1469095579827532/-recitare și cântec patriotic

de la toți românii mititei, din țară și din Basarabia și Ucraina, pe 1 decembrie am socotit noi să ne adunăm cu mic, cu mare, adică de la grădiniță până la clasa aVIII-a să sărbătorim ziua noastră de români, cu poezii, dansuri populare și cântece. Nu a rămas nimeni să nu urce pe scena Căminului Cultural din Sabasa, să nu împrăștie emoții și dragoste de-al nostru neam.

Dar am participat și la serbarea Liceului dedicată zilei de 1 Decembrie, Eugenia Petrea cu cântare patriotică, dar și un cântec minunat descoperit în satul nostru, un pretext foarte bun pentru a prezenta un costum național de mare valoare prin realizare, vechime și povestea acestuia.

Sigur ați aflat că mulți elevi ai școlii noastre fac parte din echipa de karate Bassai-Dai, după ce Ștefan Petrea, locul al III-lea la campionatul european din decembrie, a participat și la stagiul de arbitraj, venind înapoi, la Borca cu diploma de arbitru, categoria D.

Eforturile sportivului au fost

răsplătite de doamna primar Ana Ancuța.

Fiind Postul Crăciunului, am repetat activitatea de colectare a ajutoarelor, protocol pe care îl avem de mulți ani cu Mitropolia Moldovei și Bucovinei, cu Asociația Pro-Vita , cu APOR Borca.

Părintele George Nicorescu ne-a adus pizza , impresionat de vrednicia noastră. N-am ratat nici concertul caritabil de Crăciun, unde s-au adunat și anul acesta multe și bune ajutoare pentru nevoi de tot felul.

În binemeritata vacanță, am dus ajutoare și colind la Azilul din Ceahlău, dar și la căminul de bătrâni de la Mănăstirea Paltin. De asemenea, un grup de colindători au fost bine apreciați la Mănăstirea Petru -Vodă, cinstind, ca în fiecare an, memoria părintelui nostru

Iustin Pârvu.

Elevii clasei a VIII-a au fost invitați la o activitate de promovare a proiectului ERASMUS, în desfășurare la Liceul „Mihail Sadoveanu”-Borca.

Luna ianuarie ne-a adus o bucurie mare - reeditarea Monografiei comunei Borca. Cum se

putea să nu fim alături de prietena noastră, doamna bibliotecara Iolanda -Ana Lupescu? Acolo am fost, cu cântece deosebite, Eugenia ne-a reprezentat din nou. Am grăbit pasul, deoarece pe 14 ianuarie am sărbătorit Ziua Culturii Naționale. Elevi și profesori, am cântat și recitat, am jucat jocuri unde am dovedit câte știm, iar pentru concursul despre Eminescu, ne-am luptat pentru premii - cărți. Am avut bucuria să auzind cântând și un profesor de matematică, doamna Dumitrina Erhan, care ne-a dăruit în ultima vreme două antologii, despre matematică, dar și amintirile oamenilor Văii Bistriței despre duhovnicul Iustin Pârvu.

Așadar, așa cum v-ați obișnuit, deși noi suntem mereu pe ultima pagină, suntem primii de la dreapta spre stânga, și ușor de găsit în revistă pentru cei ce urmăresc activitățile care ne fac frumoasă copilăria și creșterea.

Să ne regăsim cu bine!

Cristina Petrea, profesor coordonator al Școlii cu clasele I-VIII „Aurel Dumitrașcu” Sabasa

P.S. În martie, școala noastră se va împodobi cu un portret sculptat al patronului școlii, poetul Aurel Dumitrașcu. Mulțumim domnului primar, Petrică Ruscanu pentru sponsorizare, dar și pentru cadourile de Crăciun pe care primăria ni le-a oferit.

UMOR

PERLE ALE ELEVILOR

- Deseori Caragiale demasca moravurile moșierilor de a da nas copiilor lor.
- Alexandru Lăpușneanu s-a ținut de cuvânt atunci când a spus: Când mă voi scula, pre mulți am să popesc și eu. Dovada, că azi, cel mai întâlnit nume este Popescu.
- Moromete plecase în excursie să vândă cereale.
- Râul Olt trece prin orașele pe care le străbate.
- Constanța este cel mai mare port din barajul Mării Negre.

Membrii Clubului de jurnalism

Colectivul de redacție:

Bibliotecar, Iolanda Lupescu
Diana Cotrigășanu, clasa a X-a C
Ruben Carază - clasa a X-a C
Cristina Popescu – clasa a X-a C
Teodora Popescu – clasa a X-a C

Tehnoredactare - membrii Clubului de Jurnalism Borca și
bibliotecar Despina Gheorghiu

Corectură și design

– bibliotecar Despina Gheorghiu
- Alexandru Fedeleș, clasa a XII-a C

Pașinare – profesor *Liliana Chirilă*

Fotografii și grafică :

Ioil Platon, clasa a VI-a B – pagina 1, 2, 23,31
Diana Gherman, clasa a X-a C – pagina 24
Tudor Tincă, Sebastian Constantin, Patricia Sava, Luiza
Buzdugan, Maya Cîmpulungeanu, Ernest Dobrin, clasa a III-a
– pagina 5, 9
Iustin Platon, Constantin Maxim, Alin Popescu, Daria Olaru,
clasa a X-a A – pagina 11
Denisa Dorneanu, Bianca Ciubotă, clasa a X-a A – pagina 12
Alexandru Borohodit, clasa a VIII-a A – pagina 3,4, 13, 14, 27
Ioana Mujdei, clasa a VII-a B – pagina 15
Sebastian Laurențiu Amăriuței, clasa a IX-a C – pagina 6, 26
Andreea Teodora Popescu, clasa a VII-a B – pagina 23,24
Sebastian Constantin, clasa a III-a, pagina 24
Patricia Bălăcianu, clasa a V-a – pagina 25
Clasa I – pagina 32

ISSN 2601 - 5110

ISSN-L 2601 - 5110